

Watchman Nee

A lélek üdvössége

Az angol fordító megjegyzései

A könyv olyan témát tárgyal, melyen Isten gyermekei általában átsiklanak. Azonban az Úr ezt mondja nekünk: „...az üdvösség, mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. ...Elérvén hitetek célját a lélek üdvösségét.” (I. Péter 1,5. és 9.) Ahogy a véghez közelebb jutunk, a keresztyének számára egyre fontosabb a kérdés, hogy mi a lélek üdvössége. (Megj.: A szerző az „üdvösség” szót általában *nem* a szokott értelemben használja (→ örök élet), hanem általánosan: Isten a teljes embert megváltó, átformáló munkájára.)

A könyv első részében Watchman Nee kifejti számunkra a lélek üdvösségének jelentését, eszközét és megnyilvánulását. A jelentése az önmegtagadás, az eszköz a keresztség és megnyilvánulása a királyság. A második részben az író ugyanazt a témát még mélyebben vizsgálja, de más nézőpontból. Rávilágít a hívő ember üdvösségének hatáskörére (szférájára) és a győzelmes élet titkára: a hitre.

Ez a könyv Nee testvér *A lélek rejtett ereje* című írásának egyfajta folytatása, ugyanis választ ad az ember lelkének mélyén elrejtett rendezetlen energia problémájára. Mivel ez a könyv Istennek a lelkünkkel kapcsolatos *pozitív végzéséről* szól, az olvasó remélhetőleg sokkal gazdagabban fogja látni Isten megváltó munkáját, melyben kegyelemből részesültünk.

* * * * *

Ez a könyv a szerző kínai szolgálatának első éveiből való. Az első részként feltüntetett üzenet részletekben már 1930-ban megjelent a *The Messages* nevű folyóiratban, majd könyvformában 1974-ben nyomtatták ki Hong-Kongban. A második rész forrása három füzetecske, melyeket Shanghai-ban adtak ki.

A szentírási idézetek az „Amerikai Szabványos Bibliából”(1901) valók, ha másként nincs jelezve.

* * * * *

A magyar fordító megjegyzései

A bibliai idézetek kis mértékben (egyes esetekben) eltérnek a magyar olvasóközönség által ismert bibliafordításoktól, mert a szerző által hirdetett üzenet megértésének szempontjából szükséges volt az angol nyelvű idézetek szöveghű fordítása.

A könyvecskében esetlegesen előforduló — fordítási, értelmezési vagy pontatlansági — hibákért a kedves olvasó szíves megértését kérem, és remélem, hogy e kis munka tanulmányozása segít az Úr számára hasznosabb életet élni.

Első rész

A LÉLEK ÜDVÖSSÉGE

1.

Jelentése: az önmegtágadás

„És maga a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen:
mind szellemetek, mind lelketek, mind testetek
feddhetetlenül őriztessék meg a mi
Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.”
(I. Thessz. 5,23.)

Olyan téma előtt állunk, melyre tudomásom szerint sok hívő ember soha nem figyelt föl. Ez a lélek üdvösségének problémája. Amikor a megváltás kérdéséhez közelítünk, van egy dolog amire nagyon fontos, hogy figyeljünk: lényeges a különbség a szellem és a lélek közt. A fenti Ige egyértelműen bizonyosságot tesz arról, hogy az ember három fő részből áll: szellem, lélek és test. A szellem az a képesség, mellyel az ember kapcsolatban tud lenni Istennel; és ezzel a képességgel az állatok nem rendelkeznek. Ezért az embernél alacsonyabbrendűek: az állatok nem képesek Istent imádni. Másrészt: a lélek az a szerv az emberben, amely által van az értelem, az akarat és az érzelem. Ez olyan dolog, melyben osztozunk az állatvilággal, hiszen az állat is a lelke által él. Végül: a test az a részünk, amely segítségével érintkezünk az anyagi világgal. Mivel mi, emberi lények, szellem, lélek és test vagyunk: kell, hogy a megváltás is érintse mind a három részt.

„Hogy a szellem megmentessék az Úr Jézus napján...”(I. Kor. 5,5.) Ez az Ige a szellem megváltásáról szól. „...azaz a mi testünk megváltását.”(Róm. 8,23.) Itt a test megváltásáról van szó. De amit mi most meg akarunk vizsgálni az a lélek üdvössége. Ennek érdekében figyelmesen nézzük végig az Újszövetséget, hogy hol van megemlítve a lélek üdvössége. Csak így érthetjük meg annak valódi jelentését.

„Akkor így szólt Jézus a tanítványaihoz: Ha valaki énutánam akar jönni,
tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.
Ezért aki meg akarja menteni életét: elveszti azt,
aki pedig elveszti életét énértem (az én kedvemért): megtalálja azt.
Mert mit használ az embernek ha az egész világot megnyeri is, de életét elveszti.
Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő életéért?
Mert az embernek Fia eljön Atyjának dicsőségében, az Ő angyalaival,
és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint.
Bizony mondom nektek: Azok között akik itt állnak vannak némelyek,
akik sehogy sem kóstolják meg a halált, míg meg nem látják az
embernek Fiát eljönni az Ő királyságában.” (Máté 16,24 - 28)

„Akkor így szólt Jézus a tanítványaihoz...” Ebből megtudjuk azt, hogy ami ezután következik az nem a kívülállóknak szól, hanem az Ő tanítványainak. Ha tanítványok, akkor megváltott hívőkről van szó. Ezért ne feledjük, hogy Jézus most közvetlenül a megváltott szentekhez szól s nem a megváltatlan bűnösökhöz.

„Ha valaki énutánam akar jönni...” – Azaz: ha valaki a megváltottak közül követni akarja az Urat... Egy megváltott tanítvány, akinek külön ez a vágya, hogy kövesse az Urat. A „kövessen engem” adja a kulcsot az ezután következő feltételekhez.

„Tagadja meg magát...” Az önmegtagadás azt jelenti, hogy semmibe veszem magamat, lemondok kiváltságaimról. Megtagadni magamat nem más, mint az, hogy nem önmagamnak élek, félreteszem (mellőzöm) magamat Isten kedvéért. Csak az ilyen ember képes követni az Urat. Dehát ez magától értetődő, hiszen hogyan követheti az az ember az Urat, aki a maga akaratát követi?!

„Vegye föl keresztjét, és kövessen engem...” Ez még mélyebb dolog, mint az önmegtagadás. Mert az önmegtagadás az énem figyelmen kívül hagyása, viszont a kereszt fölvétele az Istennek való engedelmisség. Az utóbbi pedig azt jelenti, hogy elfogadom azt, amit Isten elhatározott felelem, és hajlandó vagyok szenvedni az Ő akaratából. Ha megtagadjuk magunkat és föl vesszük a keresztet, akkor igazán követhetjük az Urat.

„Ezért aki meg akarja tartani (menteni) életét: elveszti azt, és aki elveszti életét énérétem: megtalálja azt.” Az eredeti görög szövegben itt az *élet* szó helyett a „*psuche*” áll, ami azt jelenti, hogy *lélek*. Ebből kifolyólag a fenti Ige a lélek megmentéséről illetve elvesztéséről szól. Tehát innét kapunk világosságot felvetett témánkat illetően.

Az „ezért” kötőszó összekapcsolja az előtte és az utána álló szöveget. Ez a szó segít belátnunk, hogy az előtte álló „tagadja meg magát, és vegye föl keresztjét” mondás ugyanarra utal, mint utána a lélek megmentése illetve elvesztése.

„Ezért aki meg akarja menteni *lelkét* ...” Ez a fordítás így arra az emberre utal, aki bár vágyik követni az Urat, de nem akarja megtagadni magát és fölvenni a keresztet. A görög szöveg tehát segít megértenünk valamelyest a lélek megmentését. Az ilyen ember vonakodik semmibe venni az énjét, lemondani önnön kiváltságairól és szenvedésnek alávetni önmagát az Istennek való engedelmisség érdekében. Így felismerhetjük, hogy a lélek megtartásának (megmentésének) lényege pontosan az ellentéte az önmegtagadásnak és kereszt föl vételének. Ha valaki tudja: mi az önmegtagadás és mit jelent a kereszt hordozása, akkor az azt is tudja, hogy mire utal önnön lelkünk megmentése (megtartása).

Az Úr azt mondja nekünk: ha valaki tekintettel van önmagára, azaz nem hajlandó megtagadni önmagát, fölvenni a keresztet és szenvedni az Istennek való engedelmisség végett, akkor végül el fogja veszíteni lelkét. Aki a fenti értelemben próbálja megtartani (menteni) lelkét, az a jövőben — eredményképpen — elveszti a lelkét. Elveszteni a lelket azt jelenti, hogy a végén szenvedni és elveszteni mindazt, amiben örömét leli az ember. Tehát az az ember nem kapja meg azt, amit keres.

„Aki elveszti életét énérétem...” Ez az, amit önmegtagadásnak és kereszt hordozásnak nevez az Ige. Elveszteni a lelket a jelenben ugyanaz, mint megtagadni önmagamat. Isten megengedi, hogy megtalálja az az ember a lelkét (a jövőben), aki (most) Ő érte lemond a lelki örömről és szenved Isten akarata szerint. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy aki az Úr kedvéért megtagadja saját elképzeléseit és vágyait, hogy azokat ne elégítsék ki e világ dolgai, és sok szenvedést tűr el: az, egy „másik” időben, részesülni fog az Úr örömeiben. (magy. ford. megj.: A másik idő: jutalomosztás Krisztus ítélőszékénél.)

Tanulmányozva a fenti igeverset megérthetjük, hogy mit is jelent a lélek üdvössége. A lélek megmentése (megtartása) alatt azt értjük, hogy az ember boldogságot és örömet nyer szívének teljes kielégítésére. A lélek elvesztése pedig az örömről illetve a vágyak kielégítéséről való lemondás.

Tehát a lélek elvesztése (mely megkívánja az önmegtagadást és a kereszt hordozást) semmiképpen sem az, amit általában a lélek „elkárkozásának (meghalásának)” nevezünk. Másrészt: az Úr azt mutatja nekünk, hogy a lélek megmentése (megtartása) az, ha valaki nem tagadja meg magát és nem veszi föl a keresztjét. Ezek a fogalmak nincsenek rokonságban a szokásos „megmentetik” és „elkárhozik ('örökre' elveszik)” kifejezéseinkkel. De ez egyértelmű, hiszen ha a lélek megmentése (megtartása) az örök életet jelentené, akkor miért mondja azt az Úr Jézus, hogy annak az embernek el kell vesztenie lelkét az Úrért. Ha a lélek elvesztése a tűznek távába jutásra utalna, akkor Isten nemde azt kérné tőlünk, hogy a tüzes tóba igyekezzünk kerülni Ő érte?! Következésképpen jelen igeversünknek egyáltalán semmi köze az örök élethez vagy a tűznek

tavához. A vers első részében álló „elveszti azt (a lelkét)” és a második részében álló „elveszti életét (lelkét)” kell, hogy ugyanazt jelentsék. Ha a „valaki meg akarja menteni életét: elveszti azt.” azt jelentené, hogy aki nem tagadja meg magát az a tűznek tavába kerül, akkor a „valaki elveszti életét énértem: megtalálja azt” mondat nem utalna másra, minthogy: aki az Úrért a tűznek tavába megy annak örök élete van. De ez abszurdum lenne. Tehát a valódi lényeg a következő: ha egy megváltott hívő keresztyén nem engedi, hogy lelke most szenvedjen akkor a jövőben fog szenvedni. De, ha megengedi, hogy lelke szenvedjen most az Úrért akkor nem fog szenvedni a jövőben.

Ráadásul: ha a lélek üdvössége az örök élet birtoklását jelentené (de nem azt jelenti), akkor a lélek elvesztése a tűz tavába jutást jelezné. De így nem egyeztethetnénk össze az Úr Jézus korábbi megjegyzéseit az itteniakkal. Mert az Úr itt a tanítványaihoz szól, akik már elnyerték az örök életet. És tudjuk, hogy aki nem keresztyén az nem tudja megtagadni magát, sem a keresztet fölvenni és az Urat követni. Amikor Isten azt akarja, hogy egy személynek örök élete legyen, akkor azt kéri tőle hogy higgyen, és nem az önmegtágadást követeli. Csak az képes önmegtágadóan élni, fölvenni a keresztet és követni az Urat, akinek örök élete van. Egy bűnösnek, aki még nem nyert örök életet nem arra van szüksége, hogy megpróbálja követni az Urat, hanem: hogy higgyen az Úrban.

„Mert mit használ az embernek ha az egész világot megnyeri is, de életét elveszti. Avagy mi csoda váltságot adhat az ember az ő életéért?” Itt is „élet” helyett „lélek” áll az eredeti görög szövegben. Itt az Úr folytatja annak magyarázatát, hogy milyen haszontalan dolog az, ha valaki most menti meg lelkét, és később elveszti azt. Ezen Ő azt érti, hogy ha egy személy nem tagadja meg magát, nem veszi föl a keresztet, sem nem követi Őt egészen szorosán, hanem ehelyett lelkének kielégítésére annak vágyai szerint cselekszik, akkor eljön majd az az idő, amikor elveszti lelkét, bár korábban az egész világot megnyerte. Bár sok kellemes dologban volt része lelke kívánságait követve, végül, azt mondja az Úr, vissza kell fizetnie mindent lelke örömeinek elvesztésével. Az Úr nézőpontjából sokkal jobb a végén megnyerni a lelket, mint most. Semmi nem adható váltságul a lélek végső kielégítéséért. Így a lelket most elveszteni sokkal jobb, mint a végén.

„Aki meg akarja menteni (tartani) életét: elveszti azt.” – Ha valaki megmenti (megtartja) most a lelkét, mikor fogja elveszteni azt? „És aki elveszti életét énértem: megtalálja azt.” Mikor is találja meg az ember az ő életét? Ugyanabból az igeversből látjuk, hogy az Úr így válaszol erre a kérdésre: „Mert az embernek Fia eljön Atyjának dicsőségében, az Ő angyalaival, és *akkor* megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint.” (Máté 16,27. vers).

„Cselekedetei szerint...” azt jelenti, hogy aszerint amit az egyes ember tesz jelen életében. Ezek a cselekedetek két kategóriába sorolhatók: (1.) megmenteni (megtartani) a saját lelket most, és (2.) elveszteni lelkünket a jelenvaló világban az Úrért. „Megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint” – tehát az Úr azt teszi, hogy elveszíti az a lelkét, aki most megmentette (megtartotta) azt, és megnyeri az a lelkét, aki a jelen világban az Úrért elvesztette azt. És mikor fog ez megtörténni? Az Ő eljövételének idejében. Tehát legyünk tökéletesen tisztában azzal, hogy ha valaki a hústest dolgaival törődik, önnön lelkének gyönyörűségét keresi, és elutasítja a Krisztusért való szenvedést, akkor az Úr feddésében fog majd részesülni, sőt: talán sírásban és fogcsikorgatásban is lesz része, ahelyett, hogy az Ő dicsőségében örvendhetne az Úr jövetelekor. Viszont, ha saját jogairól lemond, teljesen elkülönül a világtól, és hűségesen engedelmeskedik Isten akaratának: akkor dicséretet kap az Úrtól, és élvezheti az Úr örömét szívének teljes kielégítésére.

Az Úr jövetele és jutalomoztása főleg a királyságban a Vele való uralkodással van kapcsolatban (ill. arra vonatkozik). Hiszen itt maga az Úr rögtön tájékoztat minket arról is, hogy hogyan fog eljönni. A 28. versben azt mondja az Úr: „...látják az embernek Fiát eljönni *az Ő királyságában.*” Itt az Úr arra utal, hogy amikor Ő eljön a Földre uralkodni ezer esztendeig, akkor a hívők közül lesznek, akik vele együtt uralkodnak majd, míg a többiek nem.

Így tanulmányozott Igénknek lényege az, hogy a tanítványokat, akik hittek az Úrban és örök életet nyertek, két csoportra ossza. Az egyik csoport megtagadja önmagát és fölveszi keresztyét ; a másik csoport nem teszi egyiket sem. Az egyik csoport lemond mindenről az Úrért és elveszti a lelkét, míg a másik e világ örömeit igyekszik megnyerni önmagának és nem akarja elveszteni a lelkét. Krisztus tanítványa az, akit az Úr elkülönített a bűnösök közül. És az Úr újból külön fog választani egy csoportot: az önmehtagadó tanítványokat a nem önmehtagadó tanítványoktól. Tudnunk kell, hogy a jövőben a királyságban betöltött pozíciónk a jelen cselekedeteinken múlik. Ami ma nyereséget jelent, az a jövőben is nyereséget fog jelenteni; s ami ma veszteséget jelent az a jövőben is veszteséget fog jelenteni. Ha ma a nyereség e világ megnyerését és a szenvedések elkerülését jelenti, akkor a jövőben a nyereség az önmehtagadók számára a szenvedést nem ismerő világ elnyerése lesz. Ha ma a veszteség a világtól való elpártolást és a saját akaratom figyelmen kívül hagyását jelenti, akkor a jövőben a veszteség a nem önmehtagadók számára az akkori világ örömeinek elvesztését és vágyaik kielégíthetlenségét fogja jelenteni. Az Úr ezen azt érti, hogy mindazok, akiket ma kielégít a világ: elvesztik azt a jutalmukat, hogy a jövőben együtt uralkodjanak Vele. Következésképpen a lélek üdvössége alapvetően különbözik attól, amit mi általában a szellem üdvösségének nevezünk (hiszen az utóbbi az örök élet birtoklását jelenti).

Hogyan mentetik meg a lélek? „Ami Szellemtől született szellem az.” (János 3,6.) János ev. 3. része alapján tudjuk azt, hogy aki hisz, annak örök élete van. A hívő ember szelleme meg van mentve. Ezek szerint a szellem üdvössége az örök élet birtoklását jelenti. De hogyan mentetik meg a lélek? A Máté 16 azt mondja nekünk, hogy ha elvesztjük lelkünket az Úrért, akkor mentetik meg az. Ezért a szellem üdvössége az örök élet birtoklása, míg a lélek üdvössége a királyság elnyerése.

Szellemem azáltal mentetik meg, hogy Krisztus hordozta a keresztet énértem ; lelkem pedig azáltal, hogy én hordozom a keresztemet magam számára.

Szellemem megmentetik, amiért Krisztus letette az Ő életét énértem ; lelkem pedig azért, amiért megtagadom magam és követem az Urat.

A szellem megmentése a hit alapján áll: egyszer hitt valaki, és a kérdés örökre el van döntve, megingathatatlanul. A lélek megmentése az Úr követésének alapján áll: ez egy életet végigkísérő dolog, egy versenypálya, ahol célba kell érnünk.

A szellem hit által mentetik meg, mert „aki hisz a Fiúban örök élete van.” (János 3,36.). A lélek cselekedetek által mentetik meg, mert „...akkor (az Úr) megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint.” (Máté 16,27.). Amint a szellem megmentetik, az örök élet biztosítva van. Ha a pokol összes démona felkelne is megkísérteni engem: nem tudnának a pusztulásba kergetni. Ha az angyalok a mennyből alászállnának azért, hogy leigázzanak, megigézzenek engem: akkor sem tudnának a pusztulásba juttatni. A Szentháromság-Isten pedig ezt nem teszi meg. (magy. ford. megj.: hiszen akkor saját akaratával kerülne szembe.) Azonban a lélek megmentése nem befejezett, mert a lélek üdvösségét az Úr visszatérésekor fogja minősíteni.

A szellem üdvössége ma dől el, hiszen aki hisz az Úrban annak örök élete van. Azonban a lélek üdvössége az ember Fiának visszajövelekor lesz értékelve.

A szellem üdvössége egy most megkapott *ajándék* , mert „...úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...” (János 3,16.). Ellenben a lélek üdvössége egy jövőben elnyerhető *jutalom*, amelyet az Úr visszatérésekor kapnak meg azok, akik hűségesen követték Őt.

Ahhoz, hogy egy személy lelke megmentessék: először a szellemének kell megmentetnie. A szellem megmentettsége nélkül nincs lehetőség a lélek megmentésére.

Márk ev. 8,31 - 38.

A Márk 8,31-38 - ban feljegyzett Igék tartalma általában véve megegyezik a Máté 16,24-28 - ban leírtakkal. Mi most csak az apró különbségeket fogjuk megvizsgálni.

„...valaki pedig elveszti életét énértem és az evangéliumért, az megtalálja azt.” (Márk 8,35). Itt annyival van több, hogy: „...és az evangéliumért...”. Az emberek általában azt fogadják el, hogy ez azokra vonatkozik, akik az Úrért hirdetik az evangéliumot. Ha ez igaz lenne, akkor nemde csak a prédikátorok lennének azok, akik megnyerik majd a lelküket?! De amiről itt szó van az egyszerűen az evangélium és nem az evangélium hirdetése. De mi „az evangélium”? Nem más, mint „Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának evangéliuma...” (Márk 1,1.), az „ily nagy üdvösség...”, amelyről a Zsidók. 2,3-4 - ben olvashatunk, amely a „...sok fiak dicsőségbe vezérlése...” (Zsidók. 2,10). Ez nem csupán a megszabadulás evangéliuma azok számára, akik a bűn szolgái voltak, és szellemi értelemben kijöttek a bűn Egyiptomából; hanem a Kánaánba való szellemi belépésnek dicsőséges evangéliuma is. „...elveszti életét énértem...” (Máté ev.) – ez a szeretet általi ösztönzésre történik. „...elveszti életét ... az evangéliumért...” (Márk ev.) – itt a jövőbeni jutalmak s a királyság a motiváló erő.

„Azért, ha valaki szégyell engem és az én Igéimet e parázna és bűnös nemzetség között...” (Márk ev. 8,38.). Ez arra vonatkozik, aki nem hajlandó elveszteni lelkének életét, vagyis aki ebben a nemzetségben (generációban) nem szenved az Úrért és az Ő Igéjéért. Ezen parázna és bűnös nemzetség közepette csak az tud az Úr Igéjének tanúságtevője lenni, aki elveszti lelkét ennek érdekében. A mai generációban amíg egy személy nem akarja igazán elveszteni a lelkét, addig az nem lehet szégyen nélkül az Úr tanúságtevője. Az emberek előtt Isten gyermekei közül sokan nem akarnak s nem is mernek az Úr nevében bizonyosságot tenni. Pedig az Úr megvásárolta őket drága áron. Attól félnek, hogy az emberek kinevetik őket, és ezen kívül tekintélyüket sem akarják elveszteni. Ez az, amikor megtartja az ember a lelkét ebben az életben. Az ilyen emberek biztosan kárt szenvednek a királyságban. Akik nem hajlandóak elveszteni életüket ebben a korszakban: azok közül senki sem fogja látni az Úr dicsőségét az eljövendő korszakban. Akik a jövőben Krisztussal együtt uralkodni fognak: azok előzőleg elvesztették lelküket. És azok közül, akik a jelen korszakban elvesztették lelküket: senki nem fog megszégyenülni, hogy nem nyerné meg abban a korban azt, amiről most lemondott.

Lukács 17,26 - 37

„És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába; és eljött az özönvíz, és mindent elpusztított. Hasonlóképpen mint a Lót napjaiban is lett: ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; de amely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elpusztított. Ugyanilyen módon lesz azon a napon is, amikor az embernek Fia megjelenik. Azon a napon aki a háztetőn lesz, és javai a házban: ne menjen le onnét, hogy elvigye azokat; és aki a mezőn van: hasonlóképpen ne térjen vissza. Emlékezzetek Lót feleségére! Valaki igyekszik életét megtartani: elveszti azt; de aki elveszti életét: megtartja azt. Mondom nektek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban: az egyik fölvetetik, a másik otthagyatik (elhagyatik). Két asszony örül együtt: az egyik fölvetetik, a másik otthagyatik (elhagyatik). És válaszképpen ezt mondták neki: Hol, Uram? És Ő ezt mondta nekik: ahol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.”

Fenti Igénkben az eredeti görög szöveg szerint minden „élet” szó helyett „lélek” áll. Itt arról olvashatunk, hogy mikor mentetik meg a lélek. „Mondom nektek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban: az egyik fölvetetik, a másik otthagyatik (elhagyatik). Két asszony örül együtt: az egyik fölvetetik, a másik otthagyatik (elhagyatik).” (34. és 35. vers). Mindezek az *elragadtatás* idejére utalnak. A különbség itt az emberek között az, hogy míg az egyik fölvetetik, a másik otthagyatik. Fölvétetni azt jelenti, hogy elragadtatni a mennybe (vö. I. Mózes 5,24.). Így a 33. vers értelme világos: („Valaki igyekszik életét megtartani: elveszti azt; de aki

elveszti életét: megtartja azt.”). Aki ebben a korszakban megmentette (megtartotta) a lelkét az hátrahagyatik (otthagyatik) az ember Fiának jövetelekor, míg az, aki elvesztette a lelkét ebben a korban: fölvéttetik az ember Fiának visszajövetelekor. Látszólag semmi különbség nincs a két ember között; sem a munkájuk, sem a hely, ahol tartózkodnak nem különbözik. Csak az elragadtatáskor jön a különbség. Egy szempillantás alatt micsoda óriási különbség derül ki!

Itt jön a legfontosabb, legkomolyabb kérdés. Ugyanis: ha szeretnénk elragadtatni, látni az Urat és belépni a királyságba, akkor először ebben a korszakban el kell vesztenünk a lelkünket. Így az Úr kedvéért el kell pártolnunk a világtól, lemondani mindarról, ami nem egyezik meg Isten akaratával, elutasítani mindazt, ami összezavarna minket, és megtagadni mindazt, ami akadályozná szívünket, hogy az odafelvalókról gondolkodjon. Ha olyanok lennénk, mint Lót felesége, igyekezve megtartani a lelkünket, nem akarva lemondani semmiről, akkor ha nem is vesztenék el Sodoma és Gomora bűnöseivel együtt, de nem vétetnénk föl oda, ahova Isten elrendelte. Tehát nincs különbség az örök élet tekintetében, de *lesz* különbség az elragadtatást illetően.

Lukács 12,15 - 21

Mit is értünk a lélek elvesztésén? Erre a kérdésre talán még tisztább magyarázatot kapunk, ha elolvassuk a következő példázatot a Lukács evangéliumából.

„Monda azért nékik: Vigyázzatok, és távoztassátok el magatoktól a kapzsiságot; mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete. És elmondott nekik egy példázatot: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. Ezért magában így okoskodott: Mit cselekedjem, hiszen nincs hova betakarítanom a termésemet? És így szólt: ezt cselekszem: Csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok esztendőre eltéve; tedd magad kényelembe, egyél, igyál, légy jókedvű! De Isten azt mondja neki: Bolond, ez éjjel elkéri lelkedet tőled, s amiket pedig készítettél: kiéi lesznek? Így van dolga annak, aki kincset gyűjt magának, és nem az Istenben gazdag.” (12,15 - 21.)

Itt is minden „élet” szó „lélek” az eredeti szövegben. Ezért azt mondhatjuk, hogy megtartani (megnyerni) a lelkét annyi, mint örömet, élvezetet és kielégülést szerezni a számára. Másrészt azonban: a lélek elvesztése azt jelenti, hogy szenvedésnek vetem alá a lelkemet, hogy gyenge (szegény) és meggyötört legyen. Ez a gazdag ember, a gabonában és javakban való bővölködésnek köszönhetően, saját lelkének élvezetet, örömet és kielégítést nyújtott ebben a korszakban. Ő már most megnyerte a lelkét.

Így a lélek megtartása az, hogy boldoggá teszem azt ebben a korszakban; míg annak elvesztése az, hogy semmit sem nyújtok neki ebben a korban. Amit látunk, hallunk és kezeinkkel vagy lábaikkal érzünk: az a testünkön keresztül történik; de ami *tudatában van* az örömeknek: az a lélek.

A lélek a központja természetes vágyainknak. Ez teszi lehetővé számunkra azt, hogy érezzünk vagy élvezzünk valamit. A lélek életének vágyai kielégítést követelnek. Gyönyörű zene megnyugtathatja az érzelmeket; irodalom, filozófia lelkileg fölemelheti az embert. Azonban ha az ember ezen dolgokon keresztül ebben a korszakban végső kielégítést keres, akkor nem kap majd kielégítést az eljövendő korszakban. Ha már most vigaszt és kényelmet nyertünk ezen dolgokon keresztül, akkor elveszítjük a jövőben a királyság dicsőségét.

Aki megmenti (megtartja) a lelkét ebben a korszakban, legyen az akár hívő ember is, az már elnyerte azokat az örömeket, amiket a fülein, a szemein és a szívén keresztül kaphat. És így az

eljövendő korszakban mindezt elveszti. Aki most kap, az akkor fog hiányt szenvedni; míg aki most szenved hiányt, az a jövőben fog bővölködni. Ez az, amit meg kellene értenünk a lélek üdvösségéről. A lélek megnyerése (a jövőben) nem más, mint a jövőben a királyság örömét, dicsőségét és kielégítését élvezni. És mindezt elveszteni a jövőben: a lélek elvesztése.

Miután megmentettünk nyilvánvalóan nem válhatunk újból meg-nem-mentetté. Azonban teinknek nagy súlya van a jövőbeli királyságban betöltött pozíciókat illetően. Akkor tehát mit teszünk most? Mily nehéz dolog egy fiatalembernek megtagadnia magától e világ örömeit! Sokan igyekeznek kielégítést nyerni egy különleges lakásban, vagy ételben, ruházatban, szórakozásokban ... és így tovább. Ezek az emberek már ma megnyerték lelküket; következőképpen elfogják veszteni lelküket az elkövetkezendő napokban. Akit már Isten egyszer megmentett: az már soha nem fog a pokolba kerülni; de talán nem élvezheti a királyság örömeit.

Az Úr nem arra tanít minket, hogy legyünk aszkéták; Ő csak arra akar minket rábeszélni, hogy ne engedjük, hogy e világ dolgai *meghódítsák (lenyűgözzék)* a szívünket. Ezek a dolgok talán törvényesek, jogosak, de nem minden törvényes dolog hasznos. Ezért mondja Pál: „Mindenesetbe jogos, de nem mind célravezető (ajánlatos; hasznos – Darby fordítása szerint).” (I. Kor. 10,23.). Legyen az ruházat, élelem vagy hajlék: nem kellene a saját élvezetünket keresni ezekben. Mindent Isten dicsőségére kellene tennünk. Ha belemerülünk ezen dolgok bármelyikébe is: rossz útra tévedtünk.

Aki szereti a világot, megmenti (megtartja) a saját lelkét. Mivel a bűn belépett a világba, ezért ebből a bűnös világból ne kívánjunk semmit a magunk számára!

2.

Eszköze : a keresztt

„Aki megtalálja életét: elveszti azt; és aki elveszti életét énérétem: megtalálja azt.”

(Máté ev. 10,39.)

Folytassuk tanulmányunkat a lélek üdvösségéről! „Ne gondoljátok, hogy békességet bocsátani jöttem e földre. Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy kardot.” (Máté 10,34.). Miért beszélt így az Úr? Azért, mert mindenki úgy gondolja, hogy békességet bocsátani jött e földre. Az Úr ez ellen szól, azért mondja hallgatóinak olyan egyszerűen és keményen, hogy nem békességet hozni jött, hanem kardot. Később látni fogjuk, hogy az itt említett békeség nem a nemzetek közötti háborúval kapcsolatos, hanem a családokban fellépő bizonyos helyzetekre és rokonsági kapcsolatokra utal.

„Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy kardot.” Mit jelent ez az Ige? Kardot itt az Úr nem olyan fegyvert értett, amit csatateren vagy háborúban használnak. Ő egyszerűen kijelenti, hogy kardot bocsátani jött a földre. Simeon nemde azt mondta röviddel Jézus születése után Máriának, hogy „Sőt a te saját lelkeden is áthatol egy kard...” (Lukács 2,35)? Ugyanilyen értelemben szerepel a Máté 10,34 - ben a kard szó. Ez arra céloz, hogy az ember életútja folyamán a dolgok nem mennek olyan simán...; hanem éppen ellenkezőleg: olyan nehézségek jönnek, amelyek, mint a kard járnak át a lelkét. Tehát amit itt az Úr nyilvánvalóvá tesz az az, hogy Ő nem azért jött, hogy boldogokká tegyen minket, hanem hogy fájdalmat (sebet) okozzon nekünk.

„Mert azért jöttem, hogy viszályt támazzak az ember és az ő apja, a lány és az ő anyja, a meny és az ő anyósa között.”(Máté 10,35.). Ez az igevers a „mert” kötőszóval kezdődik jelezve

azt, hogy a következő szavak magyarázatul szolgálnak majd az előző mondathoz, ti. hogy az Úr kardot bocsát a földre. Természetes állapot az, hogy az apa és fia rokonlelkűek; de most az ilyen kapcsolatot az elidegenülés bélyegzi meg. A lány elidegenül az anyjától, a meny elidegenül az anyósától, és így tovább.

„És hogy az embernek ellensége legyen saját háznépe.” (36. vers). Ha valakinek ellensége van: az keserőséggel jár. A saját háznépedből azok, akiket szeretsz: ellenségesen fordulnak feléd. Ez megsebzí szívedet. Így ellenségeskedés és keserűség lesz otthonodban.

„Aki jobban szereti apját vagy anyját, hogynem engemet: *nem méltó* énhozzám; és aki jobban szereti fiát vagy leányát, hogynem engemet: *nem méltó* énhozzám.” (37. vers). Ebben a mondatban az Úr kétszer említi azt, hogy „nem méltó”. Eltűnődte-e már valaha azon, vajon miért kell édesapádnál és édesanyádnál és gyermekeidnél is jobban szeretned az Urat? Ha egy személyt is ezen a világon jobban szeretsz, mint az Urat: nem lehetsz az Ő tanítványa (nem vagy rá képes). Hogy Krisztus tanítványa legyél, ahhoz teljes szívből kell szeretned az Urat. Ez a tanítványság feltétele. Teljesen lehetetlen, hogy egyidejűleg és azonos mértékben szeressed az Urat és egy másik személyt is.

„És aki föl nem veszi keresztjét, és nem úgy követ engem: *nem méltó* énhozzám.” (38. vers). Ez az ígevers summázza az eddig elmondottakat – ui. mindez egy kereszt! Mit jelent fölvenni a keresztet? Az Úr nem azt mondta, hogy: aki nem veszi föl az ő terhét, és úgy nem követ engem az nem méltó énhozzám. Nem, Ő azt mondta, hogy aki nem veszi föl keresztjét, és nem úgy követ engem az nem méltó énhozzám. Egy teher nem kereszt. A teher az valamilyen elkerülhetetlen dolog; azonban a kereszt alá van rendelve az ember személyes döntésének, és ezért elkerülhető.

Amilyen az első kereszt volt a történelemben, olyan lesz az összes utána következő számtalan kisebb kereszt is; és amint Urunk *választotta* a keresztet, nekünk, a ma hívó emberének is, *választanunk* kell a keresztet.

Egyes emberek úgy gondolják, hogy keresztet hordoznak akkor, amikor valamilyen nehézséggel vagy nélkülözéssel kell szembenézniük. Ez nem így van; hiszen az ilyenfajta események lehet, hogy egészen természetes módon történtek velük, s mindez akár egy hitetlennel is megtörténhetett volna. Minden keresztet, amit az ember fölvesz: magának kell *választania*. De az embernek itt nem szabad abba a hibába esnie, hogy keresztet készít a maga számára. *Fölvennünk* kell a keresztet és nem *gyártanunk*.

Ezért nagy hiba, ha valaki azt gondolja, hogy minden, ami vele történik felveendő keresztet képez a számára. Azt a keresztet, amit mi készítettünk a magunk számára: nem lehet felveendő keresztnek számítani.

Akkor tehát mi a kereszt? Hasonló ahhoz, amiről maga az Úr Jézus beszélt: „Atyám, ... legyen meg a Te akaratod.” (Máté 26,42). Az Úr azt kérte az Atyjától, hogy ne úgy feleljen, hogy a Fiú akarata legyen meg, hanem hogy az Atyáé. Ez a kereszt. Felvenni a keresztet annyi, mint *választani* az Atya eltökélt szándékát. Hadd mondjam el őszintén, hogyha nem *választjuk* a keresztet naponként, akkor nincs fölveendő keresztünk. Ha az Úr a földön várt volna arra, hogy a kereszt 'előbe jöjjön', akkor miként lehetett volna Ő a világ alapjainak felvettése előtt megölt Bárány? Mert hogyha Ő nem választotta volna a keresztet a mennyben, akkor mikor „üresítette meg magát, rabszolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonló ...”? „...megalázta magát, engedelmes lett halálig, mégpedig a keresztaláig.” (Fil. 2,7 - 8.). Urunk valóban *választotta* a keresztet. „Senki sem veszi azt (az életemet) el éntőlem” – mondja Jézus, „hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni, és van hatalmam ismét felvenni azt.” (János ev. 10,18). Ugyanezen elv szerint a mi keresztünknek is olyan valaminek kell lennie, amit *mi magunk választunk*.

Élelmünk, ruházatunk és lakásunk tekintetében is van választási lehetőségünk. Kiválaszthatjuk, hogy mit veszünk föl, mit eszünk vagy hogy hol lakunk. Ezen dolgok terén bizonyos színvonalat keresünk; de ennek nem szabad természetes szükségletünk határán fölül emelkednie. Ha

testi vágyainkat igyekszünk kielégíteni ezekkel a dolgokkal, akkor nem vesszük föl a keresztet. Nem írhatjuk elő senkinek sem, hogy mivel ruházkodjék, milyen ételeket egyen, vagy hogy milyen házban lakjon; de aki ezen dolgokon keresztül akar végső kielégítést nyerni, az nem veszi föl a keresztet. Senki sem mondhatja meg neked, hogy mid kellene hogy legyen vagy mid nem kellene hogy legyen. Ellenkezésképpen: a te feladatod megkérdezni önmagadtól, hogy ezen dolgokból nyer-e élvezetet vagy kielégítést a lelked.

Bármit megenged Isten, ami a szükségletedet elégíti ki. Ruházat, élelem és hajlék mind jogos szükségletek. Az Ószövetségben láthatjuk, hogy Isten mindezekről gondoskodott Izráel népe számára. Sőt: soha sem hagyta, hogy az Ő gyermekeit leterhelje az ilyen dolgokkal való foglaltság. Ha élvezetet keresünk az ilyen dolgok terén, akkor nem vesszük föl a keresztet.

Az emberek milyen gyakran nem testük védelmére ruházkodnak, és nem éhségük csillapítására esznek, hanem pusztán élvezetből. Minden természetes szükségletnek eleget kell tenni; de a hústest buja, kéjsóvár követeléseit nem kell kielégítenünk. Ne legyen semmiben sem mértéktelenség!

Isten valóban beleszól ruházkodásunkba, étkezésünkbe, hajlékunk vagy egy utazás kérdésébe? Csakugyan. És Istennek ez a közbelépése képezi a keresztet. Hadd szemléltessem ezt a kérdést! Amikor Ádám az Édenkertben élt, minden szükséges élelem megfelelő mennyiségben és időben a rendelkezésére állt. A kert minden fájának gyümölcsét ehetette, kivéve a jó és gonosz tudásának fáját. Ezek után ő azért evett e fának gyümölcséből, mert annak tiltott gyümölcse jó volt eledelnek, és kívánatos a szemnek; de nem azért, hogy természetes szükségleteit kielégítse. Ez számára gyönyört nyújtott. Amit Isten engedélyez, az természetes szükségleteinkre korlátozódik. És a világ ezen dolgaiban bármiféle mértéktelenség helytelen, legyen az akár élelem, ruha vagy lakás. Ezért azon kell igyekeznünk, hogy csak a *szükségleteinket* és ne *testi vágyainkat* elégítsük ki. Isten akaratát ezekre nézve is, mint abszolút (korlátlan) szabályt (hatalmat) kell figyelembe vennünk. Egyébként a hústest akaratát fogjuk követni; akár úgy, hogy elkényeztetjük magunkat a végsőkig, akár úgy, hogy kegyetlenkedünk testünkkel szemben, mintha mi szentebbek lennénk, mint mások. Szükséges, hogy lássuk: egyik végletet sem helyesli Isten; az Úr nem mondta, hogy szeszélyes kívánságaink szerint élvezzük e világ dolgait, sem azt, hogy a testiesség ellen hasznos a test aszketikus gyötrése (vö. I. János 2,14 - 15 és Kol. 2,23).

„Aki megtalálja életét (lelkét): elveszti azt; és aki elveszti életét (lelkét) énért: megtalálja azt.” (Máté 10,39). Ez az igevers zárja azt a Máté 10 - beli szakaszt, amit eddig vizsgáltunk. Akkor tehát mit is értünk a kereszt föl vételén? Azt jelenti, hogy egy ember elveszti lelkének életét (→ nem a lélek funkciói szűnnek meg!) Krisztusért, sebet hordoz szívében, szomorúságot, gyötrelmet szenved Krisztusért. És mindez a lélek elvesztésével jár. Vannak emberek, akik elutasítják a szenvedést vagy az érzelmi vágyak fegyelmét; engedik lelküket mértéktelenül gyönyört élvezni, és így végül elvesztik lelküket. A lélek Krisztusért való elvesztése az, hogy nem teszünk eleget a lélek vágyainak és követeléseinek. Ha az Úrért felhagyunk keresni azt, amit természet szerint a legjobban szeretünk, akkor ez úgy számítatik be, mint a lélek elvesztése az Úrért.

Vegyük észre, hogy a lélek megnyerése ugyanazt jelenti ma, mint a jövőben; és a lélek elvesztésének jelentése ugyanaz most, mint majd akkor lesz. Jelentésük kell, hogy ugyanaz maradjon. Más szavakkal: ‘a lélek elvesztése az Úrért’ arra utal, hogy nem engedem a lelkemnek, hogy beteljesüljön és örömben legyen része a jelenben; és a lélek elvesztése a jövőben arra céloz, hogy a királyságban a lélek megfosztatik a beteljesüléstől és az örömtől. Amikor az a nap eljön, azaz amikor a királyság ideje elérkezik egyesek lelke beteljesül, míg másoké beteljesületlen marad. Mindazok, akik ebben a (jelen) korszakban lelkük kívánságait mértéktelen élvezetekkel táplálták természetes szükségleteiken felül: nem kapnak semmit az eljövendő királyságban. Hasonlóképpen akik mindezt elvesztették ebben a korszakban az Úrért: teljesen megelégtetnek a királyság eljövendő korszakában. Mindazok, akik legyőzték a világot, jutalomban részesülnek a királyságban. Ez teljesen bizonyos.

A szellem üdvössége akkor dől el, amikor hitre jut valaki az Úrban. A lélek üdvössége azon múlik, amit ma teszünk. Abban az esetben, ha (nagyon) szeretsz öltözködni, enni, barátokkal lenni és mindezt a lelked kielégítésére, akkor hadd mondjam meg neked az Úr megbízásából: el fogod veszíteni a királyság dicsőségét. „Áldottak vagytok ti, akik most sírtok...” – mondja az Úr, de „jaj nektek, kik beteltek...” (Lukács 6,21. és 25.). Miért történik baj a beteltekkel? Mert ők már *most* beteltek. Miért áldottak a most sírók? Mert ők *a jövőben* fognak betelni. Így a nagy különbség: áldás vagy „jaj” (ítélet).

Lukács 14,25 - 35

„Nagy sokaság ment Övele; és megfordulva így szólt hozzájuk: ...”(25. vers). Miért ment akkor nagy sokaság az Úrral? Azért, mert előzőleg éppen az evangéliumot hirdette nekik. Ahogy a korábbi versek példázatában is áll, nagy sokaságot hív magához az Úr. Valójában mindazok, akik enni akartak: Vele mentek. Sokan vannak keresztyének. Mily örömteli dolog megváltott-nak lenni! Milyen jó újjászületni, és így Isten kegyelmében részesülni! Ezek az emberek az Úr-ral mentek. És egyszer csak az Úr felénk fordulva beszélni kezdett hozzájuk. Szavainak lényege a következő volt: Igen, meg vagytok váltva; de ha követni akartok Engem, teljesítenetek kell most bizonyos feltételeket. Így az Úr felállította az igazi mércét, mert a nagy sokaság kedvéért sem engedte lejjebb az Isten-rendelte mérőpálcát. Vissza tudjuk-e tartani magunkat attól, hogy az emberek miatt a királyság fennállásáról és fennkölt igazságairól... stb. beszéljünk?

Szélesebb az az ajtó, amelynél hiszünk az Úr Jézusban és megmentetünk; de keskeny az az ajtó, amely után már követjük az Urat és megdicsőítettünk Vele együtt. „Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (János 6,37). Ez az üdvösség. De ha valaki vágyik követni az Urat és az Ő tanítványa lenni, akkor annak feltételeket kell teljesítenie.

„Ha valaki énhozzám jön, és meg nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fítestvéreit, nőtestvéreit és még a saját életét (lelkét) is: *nem lehet* az én tanítványom.” (Lukács 14,26.). Itt az Úr újra fölhozza a lélek kérdését. Először említi az apát, az anyát, a gyermekeket, a fítestvéreket és a nőtestvéreket; azután a lelket. Aki képes arra, hogy ne úgy nézzen a lelkére, mint valami becses dologra, az mentes minden emberi ragaszkodástól. Az embernek félre kell tennie azt, ami most megörvendezteteti és lecsendesíti a lelket.

Az Úr *nem* azt mondja, hogy az ember vesse meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit. Az Úr azt mondja, hogy meg kell szabadulnunk természeti életünktől (magy. ford. megj.: ...mely a körülöttünk élő emberek kívánságait kívánja kielégíteni), és így összeszednünk minden szeretetünket, melyet más emberek iránt éreztünk, hogy ekképpen jobban szerethessük az Urat. Ez elkerülhetetlenül szükséges. Mielőtt az ember elkezd követni az Urat: egy félelmetes akadály állja útját. Ha ezt az akadályt le tudja küzdeni, akkor ezentúl le tud győzni mindent a jövőben. Az Úr nem azután állítja föl ezt a 'sorompót', *miután* az ember belépett az ajtón. Nem, ez az akadály éppen a kiindulási ponton áll. Aki túljutott ezen az akadályon az alkalmas arra, hogy az Ő tanítványa legyen.

Miután Krisztus megmentett egy embert: az első dolog, ami a tanítványság ajtajában áll, ez a feltétel. Az Úr nem annak újjászületése után három vagy öt évvel később állítja eléje ezt a feltételt. Az, hogy egy személy az Ő tanítványa lesz-e vagy sem, az a legelején dől el.

„És valaki nem hordozza keresztyét, és énutánam jön: *nem lehet* az én tanítványom.” (27. vers). Ez ad magyarázatot az előző igeversre. Ami történik (a tanítványság ajtaja után) az a kereszt hordozása.

Ezután az Úr három példázatot mondott el a kereszthordozás szemléltetésére.

1. A toronyépítés példázata (28 - 30. vers)

„Mert hogyha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először fölszámítja a költséget, hogy van-e mivel véghezvinnie azt?” (28. vers). Az Úr a költségek fölszámításáról beszél. Ta-

lán könnyedén azt mondjuk: e példázat jelentése az, hogyha nincs elég pénzünk, akkor teljesen fel kell adnunk a toronyépítés gondolatát. De, ha ez így lenne, akkor az Úr nem hívta volna a nagy sokaságot (akiknek csak nagyon kevés pénzük volt), hogy kövessék Őt. Tehát akkor pénz hiányában nem is kell építenünk? Nem erről van itt szó! Mert, ha valaki az *összes* pénzét letenéné, akkor senki sem mondaná azt, hogy nem elegendő. Az Úr itt valójában arra célzott, hogy egy személy odaadja-e *mindenét* a torony felépítésének érdekében vagy sem. Például, ha a torony építése 500 dollárba kerülne, és az ember 300-at áldozna erre a célra, s megtartaná a maradék 200 dollárját egyéb célokra, akkor őt nem tekinthetjük úgy, mintha nem lenne elegendő pénze. Csak azért nem lett elég a pénz, mert egy részt visszatartott belőle, és ezt nem a toronyépítésre költötte. Aki mások számára visszatart szeretetet, az képtelen szeretni Krisztust. Az embernek meg kell gyűlölnie apját, anyját, gyermekeit, feleségét, fivestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga életét (lelkét) is. Ez úgy értendő, hogy (átvitt értelemben) ki kell őket tennie önnön szívéből. Krisztus nem kérdezi, hogy mennyit adtam, hanem sokkal inkább azt, hogy minden(e)me)t odaadtam-e Neki.

„Nehogy minekutána fundamentumot vetett, és befejezni nem képes, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, mondva: Ez az ember elkezdte az építést, de nem bírta véghez vinni.” (29. és 30. vers). Ilyen lesz annak vége, aki nem hajlandó teljességgel szeretni az Urat. Abba kell hagynia a toronyépítést az alap megépítése után, mert visszatart valamit, és nem hajlandó mindent az Úrnak adni.

2. A háború példázata (31 - 32. vers)

„Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék: nemde leülve először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-e azzal, aki ellene húszezerrel jött?” (31. vers). A király tízezeret mozgósít, de ez nem jelenti azt, hogy csak tízezer katonája van. Ez egyszerűen azt mutatja, hogy a király *csak* tízezeret akar használni. Azonban ha az egész nemzetet mozgósítaná, akkor kétségtelenül győzelmet aratna.

„Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldve megkérdezi a békefeltételeket.” (32. vers). Azaz: ha a király nem hajlandó bevetni az egész katonaságot, akkor sokkal jobb számára az, hogy megkérdezi a békefeltételeket, és elismeri vereséget.

Ha valaki *mindenét* odaadja egy építésért vagy háborúért, akkor körülötte minden a legnagyobb rendben fog történni; azonban ha egy kicsit is visszatart az ember: nagymértékű hiányosságot (elégtelenséget) fog megtapasztalni. Tegyük fel, hogy elmegyek egy könyvesboltba, és Bibliát szeretnék vásárolni, amely 60 centbe kerül; éppen ennyi pénzem van. Ha csak 10 centet fizetek az természetesen nem elég. Ha már 59-et kifizettem, és csupán egy centet tartottam vissza: még mindig nem elég. Ezért tehát teljesen bizonyos, hogy aki nem veszi föl keresztjét és nem úgy követi az Urat teljes szívvel és odaadással: az nem méltó, és nem is képes arra, hogy az Úr tanítványa legyen.

Nem az elégtelenségnek tulajdoníthatóan, hanem a visszatartott kis rész miatt. Tehát a semmit vissza nem tartás jelenti a keresztet. Mindent a keresztre kell helyeznünk. Egyesek megkérdezhetnék: honnan tudjuk, hogy ez a példázat azt tanítja, hogy helyezzünk mindent a keresztre? Onnan, hogy az Úr maga magyarázza így a következő versben.

„Ezért közületek bárki, aki nem mond le mindenéről, amilye van: nem lehet az én tanítványom.” (33. vers). Ez az igeverse ad magyarázatot a fenti két példázatra. Az említett két emberrel nem az volt a probléma, hogy nem rendelkeztek elég pénzzel vagy katonával, hanem hogy nem akarták mindenüket feláldozni a cél érdekében. Milyen gyakran szeretnénk mind a kettőt! Anynyira kettős a gondolkodásunk: egyrészt szeretni a világot, másrészt szeretni az Urat! Teljességgel szeretni az Urat, ezt sem tudjuk megtenni; de szégyelljük csak a világot szeretni, mert ezt tisztességtelennek tarjuk az Úrral szemben. Ha valaki nem hajlandó mindenét odaadni a toronyépítéshez, de a benne levő nyugtalanság (félelem) miatt odaszán legalább egy keveset, akkor az úgy kimenete az lesz, hogy az alap kész, de a torony befejezetlen. Ha valaki nem kész arra,

hogy elküldje az összes fegyverfogható emberét, akkor az egyetlen kivezető út követséget küldeni, és megkérdezni a békefeltételeket. Az ilyen embereknek nem szükséges foglalkozniuk a tanítványság kérdésével (→ mert így nem alkalmasak!). Ahhoz, hogy valaki Krisztus tanítványa legyen: le kell mondania mindenéről, amije van. Nem ragaszkodhatunk az egyik kézzel a világhoz, és a másikkal az Úrhoz. Az egyikről le kell mondanunk; és ha nem a világról, akkor Krisztusról.

3. A só példázata (34 - 35. vers)

Ez a példázat az eddig elkülönített két embercsoport jelentőségét szemlélteti. A Máté 5,13 szerint - „Ti vagytok a föld sója.” - az itt említett sónak a keresztyénekre kell utalnia.

„Jó a só, de ha a só megízetlenül: mivel sózzák meg azt?” (34. vers). A só jó, mert hasznos az ember számára. Az „íz” az elkülönítettségről és a megszenteltségről beszél. Mily roppant fontos egy keresztyén számára, hogy elkülönüljön a világtól! Ha a só ízét veszítette: miként nyerhetné vissza újból az ízét? Például egy ember vásárol egy darab friss húst, és úgy gondolja, hogy sóval fogja ízesíteni. Ha nincs sója, akkor hogyan tehetné a húst sóssá? Vagy ha a só elvesztette sós ízét, hogyan tehetné akkor a húst sóssá?

„Se a földbe, se trágyának nem alkalmas: kidobják.” (35.v./a). Ez a vers annak az eredményéről beszél, hogyha elveszítjük keresztyén ízünket vagy a világtól való elkülönítettségünket.

A „föld” itt a királyságot képviseli. Egy ízetlen keresztyént Isten királyságába helyezni a legképtelenebb dolog.

A „trágyadomb” egy bemocskolt, tisztátalan hely, és ezért a pokolra vagy a tűznek távára utal. Egy keresztyént a pokolba vetni azért, mert elvesztette ízét: szintén képtelen dolog, hiszen minden keresztyénnek (szellemi) üdvössége van.

„kidobják” azt. Mivel sem a királyságba, sem a pokolba nem való: ki kell dobni; mármint a királyság dicsőségéből.

„Akinek van füle a hallásra, hallja!” (35.v./b). Ez figyelmeztetés! Bármi, ami Krisztustól el akar minket szakítani, azt munkálja, hogy elveszítsük megfelelő ízünket. Az íz erő, az ízetlenség erőtlenység (gyengeség). Mennyire komoly ez a kérdés! Nem szabad szeretnünk a világot! Helyette az Urat kell szeretnünk, és teljes szívünkben! Egyébként nem lesz részünk a királyságban. A kérdés nem az, mennyit tettem, hanem az, hogy az oltáron vagyok-e. Szánjuk oda magunkat ma az Úrnak, mert ha az a nap (az Ő eljövételének napja) eljön, akkor már késő lesz!

Mindhárom példázat arról az emberről beszél, aki nem veszi el lelkét a jelenben. Az ok, amiért valaki nem költi összes pénzét a toronyépítésre, amiért nem mozgósítja az egész sereget a csatába, és amiért a só ízetlenné válik a világgal való keveredés által az az, hogy az ember szereti a lelkét, és nem hajlandó önmagának szenvedést okozni, sem e világ kedvességéről lemondani. Az ilyen ember számára a jövő királysága csak homályosan látszik, mert csupán a jelen pillanattal törődik. Azonban ha megtagadná saját lelkének kívánságait, fölvéve a keresztet és Isten akaratát cselekedve, nem lenne számára nehéz dolog építeni, harcolni, meggyűlölni apját, anyját, feleségét, fivestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a saját életét (lelkét) is, és teljesen elkülönülni a világtól, hogy ízzel teli só lehessen. Ha ebben a korszakban nem veszítjük el lelkünket, hanem azt tesszük, amit szeretünk, vagy ha az odaszentelésünk nem tökéletes: kivetettek és kicsúfoltak leszünk a királyság ideje alatt, mert elégtelennek bizonyultunk ('fölsültünk') a tanítványság tekintetében.

3.

Megnyilvánulása : a királyság

„Béketűrésekben nyeritek meg lelketeket.” (Lukács 21,19.)

„Aki szereti a maga életét: elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét ezen a világon: örök életre tartja meg azt.” (János 12,25.)

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk; hanem a hitéi: a lélek megmentésére.” (Zsidók. 10,39.)

„Elérvén hitetek célját: lelketek üdvösségét.” (I. Péter 1,9.)

Olvasva a Lukács 21,5-19 - et könnyedén észrevehetjük, hogy a lélek üdvösségéről szól: „Béketűrésekben nyeritek meg lelketeket.” (19. vers). Amikor a Biblia az üdvösségünkről beszél mindig hangsúlyozza a hitet. Itt azonban azt olvassuk, hogy béketűrés által nyerjük meg lelkünket. Ezért kell, hogy legyen különbség a lélek és a szellem üdvössége között.

Ha jól emlékszem, a János evangéliuma 35 alkalommal említi, hogy aki hisz, annak örök élete van. Az Újszövetségben nem kevesebb, mint 150 helyen olvashatunk ilyeneket, mint: hinni és megigazulni, hinni és örök életet nyerni, hinni és megmentetni,... és így tovább. Itt, a Lukács 21 - ben, mindazonáltal mégis a béketűrést hozza az Ige. A béketűrés az cselekedet, és nem hit. Következésképpen a lélek üdvössége egészen más dolog, mint ha valakinek egyszerűen csak örök élete van.

Olvassuk el figyelmesen a Lukács 21,5-7 - et, és figyeljük meg miként szól ez a lélek üdvösségéről!

„És mikor némelyek azt mondták a templom felől, hogy kitűnő minőségű kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: Ezekből, amiket ti most láttok, jönnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem rombolatnék. Megkérdezik pedig Őt, mondván: Mester, mikor lesznek meg ezek? És mi lesz a jel, hogy mindezek meglesznek?” A templom, amiről itt szó van, az Jeruzsálem szent temploma. A „ti” a tanítványokra utal. És, aminek meg kell lennie, az a templom lerombolása azokban a napokban, amikről az Úr Jézus megmondta, hogy eljönnek. És akkor nem marad kő kövön. A 7. vers különös figyelmet érdemel. Bár az itt felvetett kérdés hasonlónak tűnik a Máté 24 - ben (a párhuzamos igei részben) feljegyzetthez, mégis óriási különbség van a kettő között. Vessük össze még aprólékosabban e két fejezetet!

„És mikor az Olajfák hegyén ült, hozzá mentek a tanítványok magukban, mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a Te *eljövetelednek* és a *világ(korszak) végének?*” (Máté 24,3.). Máté nemcsak Jeruzsálem lerombolásáról beszélt, hanem az Úr eljöveteléről és a világ(korszak) végéről is. Míg a Lukács 21 kizárólag Jeruzsálem romba döntését említi. Lukácsnál a tanítványok csak azt kérdezik, hogy mikor lesznek meg ezek (azaz a templom lerombolása), és mi lesz a jel, hogy mindezek meglesznek. Egyetlen szóval sem kérdezősködnek az Úr eljöveteléről vagy a világ(korszak) végéről. Emlékezzünk csak, hogy Máténál a következő témákról esett szó: (1.) Mikor lesznek meg ezek?, (2.) Mi lesz a jele az Úr jövetelének? és (3.) Mi lesz a jele a világ(korszak) végének? Lukácsnál azonban csak egy dolog után érdeklődtek a tanítványok: Mikor lesznek meg ezek, és mi lesz a jel, hogy mindezek meglesznek? Ezért a Lukácsnál feljegyzett kérdés a Mátéi kérdések közül csak az elsővel egyezik meg.

A jeruzsálemi templom romba döntése később, Kr.u. 70-ben, megtörtént. Ezért amire az Úr célzott, hogy nem marad kő kövön: — mához viszonyítva — már régen beteljesedett.

„Ő pedig így szólt: Vigyázzatok, hogy el ne tévelyíttessetek: mert sokan jönnek majd az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok (a Krisztus); és: Az idő közel van: ne menjetek utánuk! És mikor hallotok háborúkról és zűrzavarról (zendülésekről), meg ne ijedjete; mert ezeknek szükségképpen meg kell lenniük előbb, de nem jön mindjárt a vég.” (Lukács 21,8 - 9). Ez az, amikor az Úr figyelmezteti tanítványait, hogy vigyázzanak majd a Jeruzsálem lerombolásának

hamar bekövetkező idejében. Az egyháztörténelem tanúskodik arról, hogy az Úr Jézus mennybemenetele után sokan voltak, akik hamisan Krisztusnak vallották magukat. Ezért az Úr azt akarta, hogy az övéi tudják: habár sokan hamisan Krisztusnak mondják magukat, és hallanak háborúkról és zendülésekről: a vég még nem jött el.

„Akkor azt mondta nekik: Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen és királyság királyság ellen; és nagy földindulások, és különböző helyeken éhségek és dögvészek lesznek; ezenkívül rettegtetések (terror) és nagy jelek lesznek az égből. De mindezek előtt kezeiket reátok vetik, üldöznek titeket, adván zsinagógák elé és tömlöcökbe; s királyok és helytartók elé visznek az én nevemért.” (10 - 12. vers). Mindez az apostoli korban teljesedett be, amikor is elfogatták, üldözték, megkorbácsolták, bebörtönözték, királyok és fejedelmek elé állították a tanítványokat.

„Ezek fognak nektek tanúbizonyságul szolgálni.” (13. vers). Ők azért szenvedtek annyit, hogy lehetőségük legyen bizonyóságot tenni. Csakugyan milyen nagy bizonyságok voltak ők a zsinagógákban! Milyen csodálatos volt Pál tanúságtétele Félix előtt, majd Rómában is!

„Tökéljétek el azért a ti szívetekben, hogy nem fontoljátok meg előre, hogy mit feleljetek majd: mert én adok néktek szájat és bölcsességet, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak ellenségeitek. Kiszolgáltatnak titeket szülők, (hit)testvérek, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket közületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. És fejeteknek egy hajszála sem vész el.” (14 - 18. vers). Itt az Úr arról prófétál, amit a tanítványok később meg is tapasztaltak.

„*Békétűrésetekben nyeritek meg lelketeket.*” (19. vers). Ez utóbbi kérdésben a tanítványoké a felelősség. Szükséges, hogy akkor is békességgel tűrjenek, amikor szenvedések és üldözések jönnek. És lelküket így nyerik meg.

Tehát a lélek megnyerése nem jelent kevesebbet, mint Krisztussal együtt uralkodni és Vele együtt dicsőséget élvezni Urunk visszatérésekor. Mert hogyha lelkünk megnyerése ugyanazt jelentné, mint az örök élet elnyerése, akkor a 19. vers („*Békétűrésetekben nyeritek meg lelketeket.*”) teljesen érthetetlen lenne. Hit által mentetünk meg és nyerünk örök életet. A 19. vers viszont azt mondja, hogy a lélek megnyeréséért az embernek türelemmel kell elviselnie a fent említett szenvedéseket.

János 12,25.

„Aki szereti a maga életét (lelkét): elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét (lelkét) ezen a világon: örök életre tartja meg azt.” Az Úr itt azt mondja nekünk, hogy az ember elvesztheti a lelkét azon egyszerű oknál fogva, hogy szereti a saját lelkét.

Mit értünk a lelkünk szeretetén? Kielégíteni minden vágyunkat, és minden szenvedélyünknek eleget tenni. Ha az Úr például felszólít arra, hogy hagyjak abba egy bizonyos dolgot, akkor nekem szükséges letennem az énemet, hogy engedelmeskedhessem az Úrnak. Valahányszor csak engedelmeskedem Neki: mindannyiszor le kell tennem az énemet. Ha az Úr akaratának igyekszem is engedelmeskedni: nem fog sikerülni, ha szeretem a saját lelkemet. Ha akarnánk is követni Őt, de szeretjük a saját lelkünket: hiába is kérné az Úr, hogy mondjunk le erről a dologról vagy arról a gyengéden szeretett személyről. Milyen gyakran összezavarodunk egy személy, egy dolog vagy egy ügy miatt! Sokakat megköti a baráti társaság, s így nem engedik azt, hogy lelkük kielégítetlen maradjon.

Nem szükséges, hogy azt a számtalan, nyilvánvalóan helytelen dolgot említsük, amelyekről nagyon is tudjuk, hogy bűn. Azon dolgok iránt viszont érzéketlenek vagyunk, amelyekben rendszerint nagy örömeinket leljük; és nem ismerjük fel, hogy ezek mennyire összezavarják minket. Tudjuk, hogy a pénz túl aljas dolog, ahhoz, hogy megemlítsük; mégis milyen sokan akarnak lemondani róla! Egy ruha vagy egy ízletes csemege is törbe csalhat egy embert. Miért olyan nehéz az ember számára *nem* szeretni a saját lelkét? Azért, mert ha nem szereti a lelkét, akkor ezzel szándékosan szenvedést okoz neki. Ha szeretjük a lelkünket, akkor nem engedjük szen-

vedni. Az a személy, aki így cselekszik: megváltoztathatatlanul el fogja veszíteni a lelkét! Mégpedig azért, mert ő már (most) engedett vágyainak, hogy lelke jól érezze magát.

Mikor fog lelke kárt szenvedni? Abban az időben, amikor az Úr felállítja a királyságot. Mindazok, akik ebben a korszakban szeretik a lelküket, nem élvezhetnek majd dicsőséget az Úrral együtt az eljövendő korszakban. Hisszük, hogy az örök élet elnyerése és mennybe jutásunk is kétségtelenül biztos. De ahhoz, hogy Vele együtt uralkodhassunk az ezeréves királyságban, és hogy lelkünknek része lehessen a jövőbeli örömökben: megkívántatik, hogy ma ne szerssük a lelkünket.

Amint már korábban említettem, Isten a mennyet és a poklot a *bűnös* elé állítja, hogy *válasszon* (és, ha egy bűnös tisztán látna, akkor kétségtelenül a mennyet választaná); ugyanígy állítja Isten a királyságot és a világot a *keresztyén* elé, hogy *válasszon*. A királyságot választjuk? Avagy a világot? Milyen szomorú, hogy míg a bűnös a mennyet kívánja választani, addig számtalan keresztyén inkább a világ mellett dönt! Közülünk túl sokan gondolják azt, hogy elég megváltottnak lenni. Pedig miután újjászülettünk észre kellene vennünk, hogy Isten azért állítja elének a jövőbeli királyságot, hogy azt válasszuk!

Aki már most betelt: a dicsőségben elveszíti a beteljesülést, és nem élvezheti azt többé. „Aki szereti a maga életét: elveszti azt; aki pedig gyűlöli a maga életét ezen a világon: örök életre tartja meg azt.” – mondja az Úr. Milyen szorosan kötődik lelkünk a világhoz! Szeretni lelkemet ezen a világon annyi, mint kielégíteni magamat ezen a világon. Sokat és jókat enni, jól öltözködni, rajongóknak és barátoknak társaságát élvezni, hírnévnek örvendeni és dicséretben részesülni kívánatos dolog, de ezek mind a lelket táplálják! És aki most táplálja a lelkét: elveszti azt a királyságban.

A lélek elvesztése nem a pokolra jutást jelenti, hanem azt, hogy szenvedést okozok neki azal, hogy nem uralkodhat az Úrral együtt. A királyság korszakában az Úr kijelöl tíz vagy öt várost az Ő tanítványainak, hogy kormányozzák azokat. Az Ótestamentum próféciai szerint ez lesz az arany korszak. Milyen jó és örömteli dolog lesz *abban az időben* tíz vagy öt várost kormányozni! Így az, aki ezen a világon megnyerte a lelkét, a királyság korszakában a kormányzás tekintetében fogja elveszíteni azt. Mennyire komoly dolog ez! Mindazoknak semmijük sem lesz a királyságban, akik a jelen korszakban beteltek, azaz akik most kielégítették a lelküket. Már többször elmondtam, de most is elmondom: Aki gyűlöli a maga lelkét ebben a korszakban — ami alatt azt értem, hogy nem engedi lelkének, hogy beteljen, kielégülést nyerjen ebben a korszakban, hanem háttal fordul a világnak és arccal Isten felé, felfegyverezve magát a szenvedés iránti hajlandósággal — megnyeri lelkét a királyságban. De aki ezen az oldalon nyer, az a másik oldalon veszteséget fog szenvedni. Aki ma kap, az semmit nem fog kapni a jövőben. Azért, hogy a jövőben nyerjünk valamit: el kell veszítenünk valamit a jelenben.

Megmentetni és örök életet nyerni döntő dolog, mert így léphet be minden hívő az Új Jeruzsálembe. De mielőtt a mostani ég és föld elmúlna: egyes hívőknek nem lesz részük a királyságban, mert csak az tartja meg a lelkét örök életre, aki gyűlöli azt ezen a világon. Vegyük észre, hogy az Úr két dolgot gyűlöl: először is a bűneinket, másodsor pedig lelkünk életét, azaz énünk életét (annak uralkodói követeléseit és nem funkcióit). Gyűlöli bűneinket, ezért meghalt értünk, hogy aki hisz Őbenne örök életet nyerjen. Gyűlöli lelkünk életét, ezért megszabadít minket lelkünk ezen életétől (és jegyezzük meg: nem lelkünkötől vagy annak funkcióitól szabadít meg), hogy beléphessünk a királyságba.

Itt jelentkezik a különbség a lélek és a bűn között: amit a lélek szeret az nem biztos, hogy bűnös dolog. A hazugság, a gőg, a féltékenység és az ilyenek kétségtelenül bűnök. De a túlzottan igényes öltözködés, az élvezettel és belefeledkezéssel való étkezés olyan cselekedetek, amelyek a lélekkel kapcsolatosak. A fényűzően öltözködést, a túlzásba vitt étkezést és a pazarló költsékezést nem sorolhatjuk a bűnök közé. De ezek biztosan lehetőséget adnak a léleknek arra, hogy túlradóan jól érezze magát.

Madame Guyon az Úrban elrejtett életet élt a 17. században. Tisztán látta a különbséget a bűn és a lélek között. Bár ő ezt nem ugyanúgy magyarázta, ahogy mi tettük, mégis az ő tapaszt-

talatai megerősítik ezt a különbséget. Franciaországban született és ott is nőtt föl. Családja nemesi körökben sokszor megfordult. Minden alkalommal, amikor Párizsba utaztak nyugtalansággal volt tele, nehogy felkavarják bensőjét azok a dolgok, amiket majd látni fog. Később Madame Guyon teljes győzelmet aratott az ilyen kísértések felett. Volt egy másik problémája is, mely nyugtalanságot okozott neki: a tükörbe nézés. Mégpedig azért, mert ő mint egy gyönyörű hölgy, minél többet nézete magát a tükörben, annál inkább tudatában volt szépségének. Séták közben öltözködése is sokkal finomabb és divatosabb volt, mint a többi asszonyé. Ennek az asszonynak az életvitele jól szemlélteti, hogyan jelentkezik az emberben a lélek élete. A lélek az ember igazi természete.

Ha valaki hisz az Úrban és így legyőzi a bűnt: beléphet majd a menny birodalmába. Viszont, ha valaki megtisztítja lelkét azért, hogy félreteszi lelkének életét: beléphet majd a királyságba. Isten azért nem akarja, hogy túl divatosan öltözzünk, túlságosan ízletes ételeket együnk vagy pazar körülmények között éljünk ebben a korszakban, mert mindezeket a világ megfertőzte már; és nem akarja, hogy ekképpen mi is beszennyeződjünk. Milyen könnyen beleesünk a világ hálójába azért, *ahogyan* öltözködünk, *étkezünk* vagy *amilyen* házban lakunk. De amikor a királyság eljön: sokkal inkább meg fogjuk becsülni a természet szépségeit, hiszen mindezek csak azt fogják bennünk munkálni, hogy még inkább magasztaljuk Isten teremtő hatalmát. Igen, azon a napon még jobban megbecsüljük majd magunkat, mert felismerjük, hogy amivé váltunk: az Isten üdvözítő munkájának az eredménye; és mindez azt hozza ki belőlünk, hogy még inkább magasztaljuk Őt. A királyságban a Sátán meg lesz kötözve, be lesz börtönözve, és igazságosság fog uralkodni az egész világon.

Amikor Isten Fia a földön járt, a kereszt volt az egyetlen dolog, ami az Övé volt; az összes többit kölcsönbe kapta. A jászlat, a vendéglőt, a szamarat, amelyen Jeruzsálembé vonult, a házat, ahol a húsvéti bárányt elfogyasztották, és a sírt, ahova végül eltemették mind kölcsönbe kapta. Az Úr ezen a világon a keresztet kivéve mindent kölcsönbe kapott. Mennyire nem hasonlítunk Őhozzá!

Az bizonyos, hogy mindazok a mennybe jutnak, akik legyőzik a bűnt, és mindazok elnyerik a királyságot (is), akik legyőzik a világot. Isten arra hívott el minket, hogy megtagadjuk a világot, törekedjünk a királyság elnyerésére, gyűljük lelkünk életét és szeressük a királyságot.

Zsidókhöz írt levél 10,38 - 39.

„De az én igaz gyermekem hitből él.” (38.v./a). Az az igaz ember, aki hisz az Úr Jézusban és élete meg van mentve; olyan ember, mint te meg én. „Hitből élni” azt jelenti a megváltott bűnös számára, hogy *napról napra* hitből él.

„És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.” (38.v./b). Az „aki” az előbb említett igaz emberre utal. Csak a hívő embernek van meg a lehetősége, hogy meghátráljon. Ez az igaz ember, aki már megmentetett, képes meghátrálni. Az „én” szó Istenre céloz, mert Isten nem leli kedvét a meghátráló igaz emberben.

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk; hanem a hitői: a lélek megmentésére.” (39.v.). Milyen mértékig történik ez a meghátrálás? Mi, akik hittünk, soha nem veszünk el (halunk meg), mert *örök* életünk van; de megvan az a lehetőségünk, hogy meghátráljunk a romlás (kárhozat) irányába. Miféle romlás (kárhozat) ez? Ez nem jelenti azt, hogy meg nem-váltottak leszünk. Inkább arra utal, hogy elvesztünk mindent, leromboltatva az alapokig; és hitéletünkben minden meginog. „...hanem a hitői: a lélek megmentésére.” Itt a Biblia ismét a lélek üdvösségéről beszél; és újból választási lehetőség előtt állunk. Vagy meghátrálunk a romlás irányába, vagy eltökélten folytatjuk utunkat a lélek üdvösségének elnyerésére.

Egyes emberek úgy gondolják, hogy meghátrálni a romlás irányába olyan szörnyűséges dolog, hogy fenti Igénket nem vonatkoztathatjuk keresztyén emberekre. Pedig csak *keresztyén* ember képes meghátrálni; a bűnösök olyan messze hátul vannak, hogy joggal kérdezhetnék: „Vajon ennél tovább hova hátrálhatnának a bűnösök?!” Aki nem hisz Isten Fiának, immár elkárho-

zott. Egyedül a keresztyéneknek van az a lehetőségük, hogy visszariadjanak (az előttük álló úttól). Isten megfizet (jutalmat ad) a keresztyének mindazért, amit e világon tett. Azonban ha meghátrál: kárt fog szenvedni. Bár Igét hirdetett és démonokat űzött ki az Úr nevében, sok csodát és csodálatos dolgot tett az Úr nevében: az Úr nem fogja őt megismerni, és így szól hozzá: „Soha sem ismertelek titeket: távozzatok tőlem, kik gonoszul végeztétek munkátokat!” (Máté 7,23.).

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk; hanem a hitéi: a lélek megtartására.” A lélek megmentése a hitnek köszönhető. Miféle hitről van itt szó? Mit jelent az, hogy valakinek van hite a lelke megmentésére? Kezdjük el olvasni a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetét! Első vers: „A hit a remélt *dolgok felőli bizonyosság*, és a nem látott *dolgokról való meggyőződés*.” Ez az a hit, amely megmenti a lelket, és az a hit amely által az igaz ember él; hiszen vegyük figyelembe, hogy ez az Ige annak a folytatása, amit a Zsidók. 10-ből olvastunk az imént. Ez a hit „a remélt dolgok felőli bizonyosság”, és nem az a bizalom, amellyel az Úr Jézusban hiszünk. Ez az a fajta hit, mely megmentheti lelkünket. Ez a hit „a nem látott dolgokról való meggyőződés”, és nem az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. János apostol sokszor mondja: „Aki hisz *a Fiúban* annak örök élete van.” Ő az Úrba vetett hitről beszél. Azonban a Biblia itt a remélt és nem látott *dolgokról* beszél.

Mik ezek a dolgok? Olvassuk tovább a Zsidók. 11-et! „Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tévén arról, hogy idegenek és zarándokok e földön. Mert akik így szólnak, azok nyilvánvalóvá teszik, hogy hazát keresnek. És ha valóban fontos lett volna számukra az az ország, amelyből kijöttek, akkor még lett volna alkalmas idő a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódtak, tudniillik menyeyei ország után: azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessek; mert készített nekik várost.” (13 - 16. vers). Látjuk mi ezt? Itt is a lelket megmenteni képes hitről olvastunk. Ez az a hit, hogy Isten készített nekünk várost a királyságban, hogy ezen a világon csak idegenek és zarándokok vagyunk, hogy hazánk nem ezen a világon van, és örökségünk a jövőben s nem a jelen korszakban van. Ez az erős város soha nem fog összedőlni. Az igaz ezekben a tényekben hisz napról napra; és napról napra ebből a hitből él. Így: ezen hit által az igaz ember lelke megmentetik. Milyen kár, hogy oly sok hívő elfelejti, hogy csupán idegen és zarándok ebben a korszakban!

Jakab 1,17 - 21.

„Minden jó ajándék és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, Akinél nincs változás, sem változás okozta árnyék. Saját akaratából szült minket az igazságnak Igéje által, hogy az Ő teremtményeinek egyfajta zsengei legyünk.” (17 - 18.v.). A 17. vers ajándékról beszél, míg a 18. arról, hogy Isten az igazságnak Igéje által azért szült minket, hogy teremtményeinek egyfajta zsengei legyünk. Ez a két igevers összeillik. Hiszen a 17. vers arról beszél, hogyan ajándékoz meg minket Isten, a 18. pedig arra mutat rá, hogy ez az ajándék nem más, mint az örök élet, melyet Isten ad nekünk. Mindez azt jelzi, hogy akiknek Jakab ezt a levelet írta már birtokolták ezt az ajándékot, Istentől születve az igazságnak Igéje által, és megmentetve abból a célból, hogy zsengek legyenek.

„Ti tudjátok mindezt, szeretett testvéreim. De legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra! Mert ember haragja Isten igazságosságát nem munkálja. Elvetve azért minden undokságot és a gonoszságnak túlradó sokaságát, szelidséggel (megadással) fogadjátok a beoltott Igét, mely *képes megmenteni lelketekeket!*” (19 - 21.v.). A „szeretett testvéreim...” megszólítással Jakab azt sejteti, hogy csupán megmentett egyénekhez szól. És amit megpróbál szívükbe vénsni az a következő: ti már újonnan születettek és tudjátok mindezeket, mégis mindez önmagában nem elég; ezért kell, hogy „szelidséggel (megadással) fogadjátok a beoltott Igét, mely képes megmenteni lelketekeket!”. Itt tisztán láthatjuk, hogy lehet egy ember újjászületett, de lelke nem mentethetik meg addig, míg el nem fogadja azt az Igét,

mely képes megmenteni a lelkét. Tehát a lélek megmentése olyan valami, amit az újjászületés után nyerhet el az ember. (Természetesen újjászületés nélkül nincs lehetőség a lélek megmentésére.) Isten adja nekünk azt a beoltott Igét, mely nem más, mint a királyság evangéliuma. Ez juttatja tudomásunkra, hogy szükséges ma elveszteni a lelkünket. És amit már sokszor említettem: mi semmit sem tehetünk. Ezért ha engedjük, hogy a Szent Szellem munkálkodjon, igazán Ő képes arra, hogy mindent elvégezzen.

Tulajdonképpen az örök élet elnyerése és a lélek megmentése ugyanazon az alapon áll. Ha egy bűnös nem akarja, hogy Isten megmentse őt, akkor nem is fog a mennybe kerülni. Csakugyan: „...aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jelenések 22,17.); de aki vonakodik az Úrhoz jönni, annak számára nincs más lehetőség a megmentetést illetően. Hasonlóképpen ha mi nem vagyunk készek elveszteni lelkünket, az Úr sem lesz hajlandó a királyságba helyezni minket. Ha nem kérjük az Urat, hogy tegyen minket hajlandóvá lelkünket elveszteni, akkor Ő semmit sem tehet számunkra.

I. Péter 1,3 - 9.

„Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, Aki az Ő nagy irgalmassága szerint *újonnan szült minket* élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen (tiszt) és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.” (3 - 4.v.). E két vers alapján már biztosak lehetünk abban, hogy a levél újjászületett embereknek íratott.

„Akiket Isten hatalmas *őriz hit által az üdvösségre, mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.*” (5. vers). Milyen fajta hitről van itt szó? Ez ugyanaz a hit, mint amiről a Zsidók. 10,38-ban olvastunk. Ámbár ők megmentettek, mégsem részesültek még abban az üdvösségben, ami készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. Jó dolog újjászületettnek lenni, de mindez még nem elég addig, míg nem kíséri ezt az az üdvösség, mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.

„Amelyben ujjongtok, bár jelenleg, ha így is kell lenni, szomorkodtok különféle megpróbáltatásokban, azért, hogy a ti megpróbált hiteteket, amely értékesebb a veszendő, de tűzben próbált aranyból, magasztalásra és dicsőségre és megbecsülésre méltónak találják Jézus Krisztus megjelenésekor: Akit, noha nem láttok, szerettek, Akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült (dicsőséggel teljes) örömmel örvendeztek.” (6 - 8. vers). Ezek az igeversek arról tanúskodnak, hogy a jövőben nyilvánvalóvá leendő üdvösséget szem előtt tartva milyen kibeszélhetetlen örömmel örvendezhetünk a heves próbák közepette is.

„Elérvén *hitetek célját: lelketek üdvösségét.*” Ezek a szavak nyíltan beszélnek a lélek üdvösségéről. Péter apostol is azt támasztja alá, hogy az újjászületett egyénnek szükséges abban az üdvösségben is részesülnie, mely a lélek üdvössége. Mikor lesz része az embernek ebben az üdvösségben? *Az utolsó időben*, mely az Úr Jézus e földön való megjelenésével kezdődik. Számunkra, akik megmentettek vagyunk, a végső cél ugyanaz, de a királyságban különbségek lesznek. Ha hiszünk az Úrban: valóban meg vagyunk mentve; mindazonáltal ezenkívül lelkünket is szükséges megmenteni.

I. Péter 2,11.

„Szeretteim, esdekelve kérlek titeket, mint idegeneket és zarándokokat, tartóztassátok magatokat a hústesti kívánságoktól, amelyek *a lélek ellen vitézkednek.*” A hústesti kívánságok a lélek ellen vitézkednek azért, hogy megakadályozzák annak üdvözülését.

I. Péter 2,25.

„Mert olyanok voltatok, mint tévelygő juhok; de most visszatértetek *lelketek Pásztorához és Püspökéhez.*” Meg kell ragadnunk ezt az Igét, tudva, hogy van lelkünknek Pásztora és Püspöke.

Végül még két igehelyet ajánlok megfontolásra:

(1.) „Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak végük, akik nem engedelmeskedtek az Isten evangéliumának? És ha *az igaz is alig mentetik meg*, hová lesz az istentelen és bűnös? Annakokáért akik *az Isten akaratából szenvednek is, bízzák Őreá a lelküket, mint hű Teremtőre, jót cselekedvén.*” (I. Péter 4,17 - 19.). Bárcsak igazán megragadnánk Isten Igéjét! Mi már „Istennek háza” vagyunk; mégis az ítélet Istennek házán kezdődik. Az igazak közül egyesek alig mentetnek meg! Ezért mi, akik szenvedünk Isten akaratából, bízzuk rá lelkünket hű Teremtőnkre! Annyira eltökéltnek kell lennünk, hogy semmit ne hagyjunk a lelkünknek; nemcsak hogy ne igyekezzünk kielégíteni vágyait, hanem legyünk hajlandók szenvedni is Isten akaratából!

(2.) „Annakokáért, testvéreim, nagyobb szorgalommal igyekezzetek elhívásokat és kiválasztásokat biztossá tenni: mert ha ezeket cselekszitek, nem botlotok meg soha. Mert ekképpen *gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és Megmentőnknek örök királyságába való bemenetel.*” (II. Péter 1,10 - 11.). Ezeket az embereket Péter apostol testvéreknek szólítja, és ez arra utal, hogy újjászületett egyénekről van szó. Mindazonáltal még arra is felszólítja őket az apostol, hogy nagyobb szorgalommal igyekezzenek elhívásukat és kiválasztásukat biztossá tenni. Az örök élet birtoklása rendíthetetlen tény a hívő számára; de a királyságtól egyeseknek távol kell maradniuk.

Hasonlítsuk össze a következő két idézetet: „alig mentetik meg” és „gazdagon adatik néktek a mi Urunknak és Megmentőnknek örök királyságába való bemenetel”! Az első olyan személyről beszél, aki alig ('lemeztelenítve') mentetik meg: nála alig történt valami (az életében) az újjászületésen kívül. Ez hasonló ahhoz az esethez, amikor az iskolai dolgozatnál 70 pont kell az elégségeshez, és egy diák a dolgozatára éppen 70 pontot kap, és eggyel sem többet. Szellemi értelemben milyen megvetendő az ilyen teljesítmény, mert majdnem úgy tűnik, mintha csupán fél-megváltásban részesült volna. Inkább azok közé kellene tartoznunk, akiknek gazdagon adatik a királyságba való bemenetel.

Éppen ide illik egy történet szemléltetésként. Közvetlenül a világháború után nagy ünnepséget rendeztek Londonban, ahol a nézők száma meghaladta az addig ott valaha is tapasztalt tömeg létszámát. A háború nemrég fejeződött be, és a győztes katonák diadalmenetben tértek haza. Az egész nemzet melegen üdvözölte őket. Bárhol megjelentek nagy taps és dicséret fogadta őket. Mert az emberek úgy gondolták, hogy a katonák bátorsága nélkül Anglia menthetetlenül elpusztulhatott volna. Ahogy a katonák ott meneteltek, hatalmas tapsözöntől remegett a levegő, és szakadatlanul hangzottak a dicsérő szavak. A katonai felvonulásban sort sor követett, amikor hirtelen még hevesebb tapsvihár és éljenezés reszkettette meg a levegőt. A nézők tömegéből sokakat könnyekig megindított a látvány. Egy ponton a vezető emberek tisztelegtek, s a király levette fejéről a koronát. Vajon miért? Azért, mert a menetelő katonák mögött bérkocsit bérkocsi követett, melyekben olyan katonák ültek, akik elvesztették végtagjaikat vagy testileg igen nagy mértékben megsebesültek! Amikor ezek a sebesült emberek elvonultak, ők voltak azok, akik a legnagyobb tisztességben és dicséretben részesültek. A csonkák és sebesültek előtt vonuló katonák már továbbhaladtak, de a nekik jutó dicsőség sokkal de sokkal kisebb volt, mint amiben a sebesültek részesültek.

Sokan lesznek, akik alig megmenekülve lépnek majd be a mennybe; és az ilyenek nem léphetnek be Isten királyságába gazdagon. Míg azok, akik szenvedtek a földön és lemondtak vala-
miről Krisztusért: sokkal többet fognak kapni azon a napon, mint ahogy a sebesült katonák is többet kaptak a londoni győzelmi felvonuláson: hangosabb tapsot, magasztosabb dicséretet és nagyobb dicsőséget. Bárcsak mindnyájan szenvednénk Krisztusért, hogy azon a napon Isten koronát helyezzen majd a fejünkre! De, hogy ez megtörténhessen: lelkünknek először meg kell

mentetnie (üdvözülne kell). Legyünk szegényebbek, akár sebesülünk is meg, szenvedjünk többet és mondjunk le mindenről *az Úrért!* Isten áldjon meg bennünket!

Második rész

A GYŐZELMES ÉLET

1.

Az üdvösség hatásköre a hívó számára

Mindnyájan úgy ismerjük magunkat, mint akik bűnösök voltunk, és hit által örök életet nyerünk. Most azt szeretnénk látni, hogy Isten milyen mértékben váltott meg (üdvözített) minket Jézus Krisztus által. Azaz, hogy milyen helyzetbe kerültünk a Jézus Krisztus által véghezvitt üdvözítés (megváltás) által. (magy. ford. megj.: Az üdvösség itt nem az örök életet jelenti, hanem a teljes ember megváltását.)

Az utóbbi években nagyon foglalkoztatott engem egy dolog. Úgy éreztem nincs valami rendben személyes keresztyén életemben. Mert amikor olvastam a Bibliát fel kellett ismernem: nem rendelkezem azzal, amiről a Könyv azt mondja, hogy szükségem van rá. Bár csakugyan vannak keresztyének, akiknek életük szegényesebb, mint az enyém; sőt egyes hívők, kiknek mély megtapasztalásaik voltak az Úrral, azt bizonygatták nekem, hogy mindent megkaptam már (az Úrtól), amit csak lehet (ebben a földi életben); én mégis abban a tudatban maradtam, hogy még nem nyertem el mindazt, amiről Isten Igéje beszél. Hála Istennek, ma már tudom, hogy vannak számomra még *az eddigieknél is sokkal kitűnőbb* dolgok Krisztusban; és mindezek *elérhetőek*, s talán már *most* elnyerhetem őket.

Így amit ma meg akarok osztani olvasóimmal, az Jézus Krisztusban való örökségünk hatáskörével van kapcsolatban. Mindazonáltal nem fogok beszélni mennyei örökségünkről, melyet a jövőben élvezhetünk majd, sem az örök életről, amit már az újjászületéskor elnyertünk, és még csak arról a dicsőségről sem, amiben az ezeréves királyság idején fogunk örvendezni. Nem, itt most a hangsúlyt arra a területre fogom fektetni, amelyen Isten ma is végzi üdvözítő munkáját a te és az én életemben is.

Olvassunk most több helyről is a Szentírásból, és én majd utólag hozzáfűzök egy-két gondolatot az Igékhez!

Egy: a lelkiismeret

„Mennyivel inkább Krisztusnak vére, Aki az örökkévaló Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul (hibátlanul) Istennek, megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy az élő Istennek szolgáljatok?” (Zsidók. 9,14.). Ez az Ige arról szól, hogy Krisztus milyen mértékben képes megváltani (üdvözíteni) lelkiismeretünket. Az Ő vére a holt cselekedetektől tudja megtisztítani azt.

Hadd kérdezzek valamit! Vádol téged a lelkiismereted? Ha szüntelenül vádol, akkor nem teljességgel a tiéd az, amit Krisztus elvégzett érted. Az Úr megszabadít minket; vére megtisztítja lelkiismeretünket. Olyannyira tisztává teszi, hogy nincs többé kárhóztató ítélet a számára. Összejöveteleken néha talán ezt imádkozzuk: „Istenünk, köszönjük Neked, hogy megtisztítottad szívünket a rossz lelkiismerettől.”; és később mégis gyakran nyugtalanok vagyunk. Ez egyszerűen azt jelzi, hogy akkor csak befedte valami a lelkiismeretünket, vagy azt, hogy időnként elkerüli figyelmünket lelkiismeretünk szava. De Isten Fiának vére képes megtisztítani minket. Így, ha lelkiismeretünk még mindig vádol minket, akkor még nem teljességgel miénk az üdvösség. Ez *nem* Isten üdvözítő munkájának tehetetlenségét jelzi. Egyáltalán nem! Ellenkezőleg: magasztaljuk Őt és adjunk Neki hálát azért, hogy lelkiismeretünk tökéletes megtisztításának

mértékéig akar minket megváltani. És lehetőségünk van rá, hogy *már itt a földön* teljesen megtisztított lelkiismerettel éljünk.

Kettő: a szív

„Mert onnan belülről, az ember szívéből származnak a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, telhetetlenségek, gonoszságok, csalások, szemérmertlenség, gonosz szem, csúfolódás, kötekedés, büszkeség, bolondság: mindezek a gonoszságok belülről származnak, és megfertőzik az embert.” (Márk 7,21 - 23.). „Áldottak azok, kiknek szívük tiszta, mert ők az Isten meglátják.” (Máté 5,8.).

E két Ige megmutatja nekünk szívünk eredeti beszenyezett állapotát, és azt, hogy Krisztus üdvözítő munkája által szívünk megtisztulhat.

Márk a szív természetes állapotáról beszél. Mit is mond erről? „...mindezek a gonoszságok belülről származnak...”– mondja az Úr. Ó, mennyi gonoszság rejlik a szívben! De Máténál az Úr így szól: „Áldottak azok, kiknek szívük tiszta...” Ő tudja csak megváltani a szívet; és a gonosz szívet tisztára mosni.

A szív megváltásának nem az a módja, hogy elfojtom, elhallgattatom a belülről feltörő gonoszságot, hanem az, hogy Isten kívül-belül alaposan megtisztítja azt. Ha megpróbáljuk elfedni vagy bezárva tartani a gonoszságot: az nem megváltás. Ebben az esetben a megváltás még nem terjedt ki a szív megtisztításáig. Meg kellene kérdezni az Úrtól, hogy mennyi gonosz gondolat, ravaszság és gőg van a szívünkben. És ha mindezt elfojtanánk is bensőnkben: csupán befednénk ezeket, és szívünk továbbra is megváltatlan maradna. Vagy nem igazából mondta Isten, hogy „Áldottak azok, kiknek *szívük tiszta...*”?

Szívünk tisztátalansága az oka bizonyágtételeink elmaradásának. Milyen gyakran veszünk észre bűnt a másik emberben, de mi magunk nem merjük azt feddésben részesíteni. Az a nyilvánvaló vétek csakugyan a bűn virága, de a mi szívünkben is megvan ugyanannak a virágnak a magja. Talán nem szeretjük úgy a világot, mint mások, mindazonáltal önnön szívünket is megtámadja ugyanez a dolog. Nem sokkal különbözünk tehát azoktól. A szív tisztasága nélkül nem lehetünk jó bizonyosságok.

Isten nem akar semmi tisztátalanságot hagyni a szívünkben. A szív megtisztulhat, ha olyan gonosz is, mint Márk evangélista írja. Isten megválthat minket és tiszta szívet adhat nekünk. Magasztaljuk tehát Őt, és adjunk Neki hálát, mert Ő ilyen mértékig meg akar váltani minket. Át tudja formálni a gonosz szívet jó és makulátlan szívvé.

Három: a teljes szív

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet, *teljes* szívedből, *teljes* lelkedből, *teljes* elmédből és *teljes* erődből! A második parancsolat pedig: Szeresd felebarátodat, mint magadat!” (Márk 12,30 - 31/a). Ez az Ige arról tesz bizonyosságot, hogy Isten olyan mértékben ránk tudja árasztani a megváltást, hogy *minden* képességünkkel szeretni fogjuk Őt, az embereket pedig *teljes önzetlenséggel*.

Milyen nehéz Istent *teljes* mértékben szeretnünk! Gyakran azt gondoljuk: szeretjük Őt, de közben titokban a világot is szeretjük; vagy azt, hogy most Neki szolgálunk, de közben a mammonnak is szolgálunk. Újra és újra, sok ember és dolog megosztottá teszi szívünk szeretetét! Azonban Ő azon munkálkodik, hogy ennek a „teljes”-nek a mértékéig megváltson minket, képessé téve minket is arra, hogy tudjuk Őt teljes szívünkéből, teljes lelkünkéből, teljes elménkből és teljes erőnkéből szeretni; és, hogy tudjuk szeretni felebarátainkat az önzésnek nyoma nélkül.

Ha ma még képtelenek vagyunk Istent teljes valónkkal szeretni (ha szeretetünk Isten helyett emberekre, dolgokra vagy ügyekre irányul), és nem tudjuk embertársainkat úgy szeretni, mint önmagunkat, akkor még nem ismertük meg teljességgel Isten megváltó (üdvözítő) munkáját. Krisztus át tud formálni minket úgy, hogy Istent egész valónkkal, felebarátainkat pedig önzetlennül szeressük. És *ez lehetséges!* Magasztaljuk ezért az Ő nevét!

Négy: az értelem

„Félek azonban, ahogy a kígyó a maga ravaszságával rászedte Évát, nehogy ekképpen (valami módon) a ti elmétek is megrontasson a Krisztus iránt való őszinteségben (egyszerűségben) és tisztaságban.” (II. Kor. 11,3.). Itt arról olvasunk, hogy *értelmünk* a legteljesebb *őszinteség* (*egyszerűség*) és *tisztaság* mértékéig átforgalmazható a megváltás által.

Gyakran milyen nehéznek találjuk alárendelni magunkat az Úrnak, és szeretni Őt értelmünk egyszerűségével! Csakugyan nehéz dolog ez. Meghaladja képességeinket. Nem rendelkezünk az ehhez szükséges erővel. Mennyire vágyunk tökéletes szeretettel, egyszerűségben, őszintén, csalárdság nélkül és teljes tisztaságban szeretni az Urat! Mindnyájan tudjuk, hogy ez oly csodálatos lenne! Reméljük, hogy valóság lesz majd az életünkben, de olyan elérhetetlennek látszik. Mindenesetre Isten ilyen mértékben akar minket megváltani. És ez nemcsak lehetséges, hanem elérhető is!

Értelmünknek tisztának kell lenni. Azonban ha kettős a gondolkodásunk (elménk), akkor úgy fogunk járni, mint Éva. Éva egyrészt azt látta, hogy a jó és gonosz tudása fájának gyümölcse jó eledelnek, másrészt pedig azt, hogy Isten megparancsolta neki, hogy *ne* egyen arról a fáról. Látta, hogy a gyümölcs kívánatos a szemnek és jobb után nem is vágyhatna, de emlékezett arra is, hogy Isten eltiltotta őt attól a fától. És Éva a vágyak által így felizgatva evett a tiltott gyümölcsből. Ezzel a kis elhajlással elvesztette az Úr felé való tisztaságát, egyszerűségét és őszinteségét.

Kérdezzük csak meg magunktól: Rendelkezünk-e a szív tisztaságával és egyszerű őszinteségével Krisztus iránt? Soha nem kell attól félnünk, hogy túlságosan szeretjük Őt. Szerethetjük Őt minden fontolgtatás vagy számígtatás nélkül. Magasztaljuk Istent, mert Ő eddig a pontig is el akar minket vezetni a megváltás által! Egészen lehetséges, hogy az Úr felé tiszta és egyszerűen őszinte szívet kapjunk.

„Ne igazodjatok ehhez a világhoz, hanem *változzatok át a ti elmétek (értelmeitek) megújulása által*, hogy megvizsgálhassátok mi az Istennek jó, kedves (elfogadható) és tökéletes akarata.” (Róm. 12,2.). Ez az Ige szintén arról beszél nekünk, hogy Isten megújítás által meg tudja váltani elménket; el tud vinni addig a pontig, amikor már képesek vagyunk megvizsgálni: mi Istennek jó, kedves (elfogadható) és tökéletes akarata.

Gondoltál-e már valaha is arra, amit az imént említettünk? A megújult (újjáteremtett) elme tényleg képes megvizsgálni, mi az Istennek jó, kedves (elfogadható) és tökéletes akarata. Milyen gyakran előfordul, hogy az adott helyzetben egy dolog Isten akaratának látszik, de ugyanakkor egy másik dolog is annak látszik! És milyen gyakran elhibázzuk a döntést! De a *megújult (újjáteremtett)* elme nem téved Isten akaratát illetően. És amíg ez az értelmi megújulás nem történik meg: nem tudjuk eldönteni, hogy mi Isten akarata, hiszen még nem tapasztaltuk meg a megváltás erre is kiterjedő hatalmát. Azonban Isten üdvözítő munkája nemcsak addig képes eljuttatni minket, ahol most állunk, hanem sokkal tovább: a tökéletes állapotig. És ez az amire törekednünk kell; és ez az amiért köszönettel tartozunk neki, hiszen mindez nemcsak lehetséges, de elérhető is.

Öt: a gondolataink

„Lerontván az *okoskodásokat* és minden magaslatot (magasztos dolgot), mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtven minden *gondolatot*, hogy *engedelmeskedjék Krisztusnak*; és készen állván megbosszulni minden engedetlenséget, mihelyt teljessé lesz a ti engedelmisségetek.” (II. Kor. 10,5 - 6.). Ezek szerint Isten gondolatainkat is képes megváltani, hogy engedelmeskedjenek Krisztusnak.

Kérdezzük csak meg magunktól: Képes vagyok-e saját gondolataimat ellenőrzés alatt tartani? Milyen jól tudjuk, hogy még sokféle gondolatot nem tudunk fegyelmezni! Mindazonáltal Is-

ten azt parancsolja, hogy ne adjunk helyet annak a sok zavaros gondolatnak. Ő mindezeket foglyul ejti, hogy engedelmeskedjenek Krisztusnak.

És a te gondolataid az Úrnak engedelmeskednek? Nem helyes, ha kalandozó vagy tisztátalan gondolataidat és a világ felé való titkos vágyaidat táplárod. Ha ilyesmi gondolataid vannak, akkor ez biztos jele annak, hogy még nem a tiéd teljességgel az üdvösség (megváltás). Mert az Úr üdvözítő munkája nagyon is képes a hívő minden gondolatát a Krisztusnak való engedelmességre vezérelni. És ez még itt a földön elérhető. Minden gondolatunkat és képzeletünket rábizhatjuk Istenre, hogy azokat Ő készítse meghódolásra. Mert ez áll a Krisztusban számunkra elkészített üdvösség talaján. Isten nemcsak a menny számára akar minket megváltani, örök életet ajándékozva nekünk, hanem egész lényünket üdvözíteni akarja azáltal, hogy minden gondolatunkat a Krisztusnak való engedelmességre vezérli. Magasztaljuk az Urat azért, hogy ez nemcsak lehetséges, de elérhető is. Ő tökéletesen meg akar minket váltani.

„Annakokáért *felövezvén elmétek derekait*, legyetek józanok (mértékletesek, higgadtak), és reménységeteket vessétek tökéletesen abba a kegyelembe, amelyet Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen.” (I. Péter 1,13.). Tehát Isten képes szétszórt gondolatainkat összpontosítani üdvözítő hatalma által.

Ahogy legtöbbünk tudja, a régi zsidók meglehetősen bő ruhája szabadon lógott testen, és gombok sem voltak rajta. Amikor csak munkához láttak: először fel kellett övezni magukat, hogy könnyebben mozoghassanak a ruhájukban. Szertelen gondolataink olyanok, mint a felövezetlen derék. És ahogy egy ember felövezi magát, úgy Isten is összpontosítani tudja szétszórt gondolatainkat.

Milyen gyakran van az, hogy habár nem tisztátalanok a gondolataink, de szétszórtak és nem egy dolog felé irányulnak! Akár imádság vagy igetanulmányozás közben is elkalandozhat képzeletvilágunk. Talán nem gonoszak a gondolataink, de az adott időben a jó és nemes gondolatok sem termékenyek. Ez azért van, mert elménk dereka nincs felövezve. De Isten nagyon is képes arra, hogy féken tartsa (foglyul ejtse) értelmünket, és összpontosítsa gondolatainkat. Ha értelmünknek nincs ereje, hatalma a koncentrációhoz, akkor még nem teljességgel a miénk az Úr megváltása. Hála Istennek, Ő meg tud szabadítani minket a szétszórt gondolatoktól! Ő ad értelmünknek erőt az összpontosításhoz! Mindez lehetséges, sőt: elérhető.

Hat: a szív és gondolataink

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt; és az Istennek békessége mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni *szíveteket* és *gondolataitokat* a Krisztus Jézusban.” (Fil. 4,6 - 7.).

Az „őrzés (megőrzés)” katonasági műszó. De érthetőbb az Ige, ha e szó helyett, az ugyan-csak katonasági ízű, „helyőrséggel ellát” kifejezést használjuk: az Istennek békessége őrködik szívünk és gondolataink felett a hadbíróság tekintélyével, és ez a 'honvédsereg' olyan hatékony helyőrséget biztosít, hogy semmilyen véletlen incidens nem okozhat problémát. Gondolkodjatok el rajta! Az Istennek békessége meg tudja őrizni (a helyőrséggel) szívünket és gondolatainkat olyan módon, hogy képes megszabadítani minket minden aggodalomtól.

Ritkán látok nem aggodalmaskodó keresztyéneket. A nagy többséget számtalan gond nyomasztja. Hallottam egy édesanyáról, akinek hét fia volt. Ő ezt vallotta: „Mindhalálig aggódom fiaimért míg fel nem nőnek és az Úrei nem lesznek. Két fiam miatt már nem kell nyugtalanodnom; ők már a mennyben vannak. De még van öt fiam, akik miatt még nyugtalan a szívem.” Amikor egy testvér azt mondta neki, hogy helytelen dolog az aggodalmaskodás, és ez bűn az életében: ő azzal vágott vissza, hogy: „Egy édesanyának illik aggódnia a saját gyermekeiért. Bűnös dolog *nem* aggódnia miattuk.” Így ez a testvér megmutatta neki a Filippi 4,6-7 igeverseit. Ezután már csak azt mérlegelhette, hogy talán ez nem vonatkozik arra az aggodásra, amit ő tanúsít; hiszen az ő gondolkodása szerint a feleségnek illene aggódnia férjéért, a szülőknek a

gyermekeikért és ... az üzletembernek az üzletért. Lássunk tehát tisztán! A Biblia azt mondja kategorikusan, hogy: „*Semmi felől ne aggódjatok...*” !

Alig találkozom olyan testvérekkel, testvérnőkkel, akik ne aggódnának valami miatt. Ez azt jelzi, hogy még nem lett tökéletes bennük Isten szabadítása. Ha valaki aggódik a családja miatt, vagy nyugtalankodik bármi miatt is maga körül, akkor hogyan lesz (valaha is) képes Istennek békessége megőrizni annak szívét és gondolatait? Az ilyen egyén nem tehet bizonyosságot arról, hogy terheit az ő Ura hordozza napról napra.

Az aggodalmaskodás bűn. Isten meg akar szabadítani minket minden aggodalmaskodástól. Nem kell aggályoskodnunk sem nagy, sem kicsi, sem komoly, sem csekély dolgokban. Ha valaki még nem tapasztalta, hogy az Istennek békessége örökös szíven és gondolatain, akkor még nem az övé a teljes megváltás (üdvösség). De, ha fenti Igénk mindent magába foglaló értelmét tisztán belátná, kétségtelenül így imádkozna: „Ó, Uram, amit Te adtál nekem, abból még oly kevés az enyém.” Dicséret és köszönet Istennek azért, mert Ő meg akar szabadítani minket minden aggodalmaskodástól; hogy szívünk ne nyugtalankodjék többé. Az Ő békessége meg tudja őrizni szívünket és gondolatainkat. Ez kétségtelenül lehetséges, és ezért szüntelenül magasztalhatjuk Őt.

Hét: a szenvedés gondolata

„Látván, hogy Krisztus hústestileg *szenvedett, fegyverkezzetek fel* ti magatok is ugyanezzel a gondolattal (értelemmel); mert aki hústestileg szenved, eláll (megszűnik) a bűntől. Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a hústestben hátralévő időt.” (I. Péter 4,1 - 2.). Ezek a versek arról beszélnek, hogy Isten képes megváltani értelmünket (gondolkodásmódunkat), hogy hajlandóak legyünk Krisztushoz hasonlóan szenvedni.

Félünk a szenvedéstől? Minden biztonnal. Mennyire szeretnénk mindennapjainkat kényelmesen, próbák nélkül élni! És amikor egy kis nehézség jön, mindjárt kérjük Istent, hogy távoztassa el azt. Az Istennek való igazi engedelmeskedés perceiben pedig a nehézségekkel és keserűséggel teli jövő képe fenyeget bennünket; s így arra gondolunk, hogy megkérjük Istent: kí-méljen meg minket az ilyen kellemetlenségektől. De Isten olyan mértékig képes megváltani minket, hogy már nem fogunk félni a nehézségektől, sem a szenvedésektől, mert fel vagyunk fegyverkezve a szenvedés gondolatával.

Milyen fegyverről lehet itt szó? A legjobb harci eszköz: felfegyverkezni azzal a gondolattal, hogy szenvedjünk, mint Krisztus tette. Amikor csak engedelmeskedsz Istennek, az emberek azt fogják mondani: milyen nehéz az életed, és milyen kegyetlenül bánnak veled az emberek! Ekkor azonban Krisztusra fogsz gondolni, hogy miképpen szenvedett a hústestben, és hogy ezért kell neked is szenvedned. A következő a módja a felfegyverkezésnek: Szennedni jöttem; és a szenvedés nemcsak kötelességem, hanem feladatom, szolgálatom is. A szenvedés az én feladatom, ezért önként, szívesen fogadom el azt. Fölvéve ezt a fegyvert bármin győzelmet arathatok; nem félve a szenvedéstől, hanem szívesen fogadva azt. Nemhogy visszahúzódnál a szenvedéstől, inkább engeded, hogy részed legyen benne. Ha rettegve gondolsz a szenvedésre, és megpróbálsz elmenekülni előle, akkor az általad megtapasztalt megváltás még nem egész. Hiszen Isten képes szenvedni kész értelmet ajándékozni neked. Csak így tudod majd Isten akarata szerint élni a hústestben hátralévő időt. Adjunk hálát Istennek, és magasztaljuk Őt azért, hogy ez lehetséges!

Nyolc: a nyelv

„Ha valaki istentisztlőnek gondolja magát, de *nem zabolázza meg nyelvét*, sőt megtéveszti (becsapja) a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló. Tiszta és szeplő nélküli istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyasszonyokat az ő nyomorúsá-

gukban (szenvedésükben, szomorúságukban), és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” (Jakab 1,26 - 27.).

„*De a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg*; szüntelenül gonosz az, halálos méreggel teljes. Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlatosságára teremtettek: ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok. Testvéreim, nem kellene ezeknek így lenni!” (Jakab 3,8 - 10.).

E két bibliai idézet nyilvánvalóvá teszi, hogy senki nem szelídítheti meg nyelvét. Azonban Isten képes megváltani és megzabolázni fékezhetetlen (megszelídíthetetlen) hústesti tagunkat.

.Egyszer találkoztam egy emberrel, aki ezt mondta: „Mivel Jakab egyértelműen kijelentette, hogy egy ember sem szelídítheti meg nyelvét: a keresztyén számára megbocsátható, ha nem zabolázza meg nyelvét.” Azonban azt is kell tudnunk, hogy Jakab ugyanabban a levelében nyomatékosan megjegyzi, hogy: „*Testvéreim, nem kellene ezeknek így lenni!*” (10. vers). Mózes egyetlen dolog miatt nem léphetett be Kánaán földjére: mert „meggondolatlanul szolt ajkaival” (Zsoltárok 106,33.). Nem kapott rá utasítást, mégis beszélt. Azért, hogy tudjuk, miként beszéljünk: szükségünk van az „irányítás alatt álló (kioktatott) nyelv”-re (Ézsaiás 50,4. – Darby szerint) sőt: az irányítás alatt álló (kioktatott) fülekre is. Isten nemcsak szívünket, értelmünket és gondolatainkat képes a tökéletességig megváltani, hanem nyelvünket is. Ha nem tudjuk féken tartani nyelvünket, akkor — ismét mondom — nem birtokoljuk egészen a megváltást (üdvösséget — a lélekre vonatkozóan). Magasztaltassék Isten, mert Ő teljesen be tudja végezni üdvözítő munkáját a nyelvünkben is! Ez nemcsak lehetséges, de elérhető is.

Kilenc: hústesti kívánságok

„Annakokáért testvéreim, *nem a hústestnek vagyunk adósai*, hogy hústest szerint éljünk.” (Róm. 8,12.). Tehát Isten igenis képes megszabadítani minket a hústest követeléseitől, és legyőzni minden hústesti kívánságot.

Itt most emberi hústestünkkel kapcsolatban különösen három alapvető ösztönre (hajlamra) ill. testi indulatra (hajtóerőre) szeretném a hangsúlyt fektetni: (1.) az evés, hogy élhessünk; (2.) a szaporodás, az emberi faj sokasodásáért, és (3.) a védekezés, azaz önnön életünk védelme. A bűnbeesés előtt e három dolog tökéletesen helyénvaló volt, mert nem elegyült bűnnel. De miután az ember vétkezett, a bűn mind a három területre beszivárgott. Így e természetes testi vágyak további bűnök forrásaivá váltak.

Megragadva a táplálkozás (testi) szükségességét a világ mindig is kísértett bennünket az ételek és italok területén. Az embert az első kísértés ugyancsak a táplálkozás terén érte. Ahogy az ellenség a jó és gonosz tudása fájának gyümölcsével kísértette meg Évát, ugyanúgy szolgálnak ma a bűnnek a nagy lakomák. Ne vegyük félvállról az evés kérdését, mert sok testies (érzéki) hívő elbukik ezen a ponton! A testies hívők Korintusban sok testvért megbotránkoztattak étkezési szokásaikkal (ld. I. Kor. 8. rész). Ezért addig senki nem lehetett az akkori gyülekezetben vén vagy diakónus, míg az evés és ivás dolgában győzelmet nem aratott (I. Tim. 3:3,8).

Az ember bukása után a szaporodás is alkalmas volt arra, hogy emberi kedvteléssé és kéjelgéssé fajuljon el. A testi kéjvágyat és az emberi hústestet a Szentírás nagymértékben összekapcsolja. Jegyezzük meg, hogy az Édenkertben a *mohóság* bűne azonnal felkeltette az emberben a *nemi vágyat*, és előidézte a szégyenérzetet. Pál apostol a korintusiaknak írt első levelében (6,13.v.) szintén egymás mellé teszi e két dolgot. De összekapcsolja a részegességet és az erős (testi) vágyakozást is (6,9 - 10.).

Végül ott van az ember önmagát védő hajlama. Miután a bűn uralkodni kezdett az emberen, a testi fizikai erő az önvédelem eszköze lett. Így ma az ember fellép minden olyan dolog ellen, ami az önmagának való örömszerzés, és saját kényelme biztosításának útjában áll. Az úgynevezett rossz emberi természet és gyümölcsei: a harag és a viszály a hústestből erednek, ezért a hústest bűnei. Az önvédelem fedőnév alatt az ember sok bűnt követ el akár nyíltan, akár kevésbé szembetűnő módon, de mindennek az emberben munkálkodó bűn a kútfeje. Az emberiség a

valaha is látott legsötétebb bűnökkel terhelte, és terheli ma is a világot csak azért, hogy védje a saját érdekeit, fenntartsa saját egzisztenciáját, fokozza saját hírnevét és megvalósítsa saját ötleteit, elgondolásait.

Ha sorra vesszük a világ megannyi bűnét: meg fogjuk látni, hogy mennyire rokonságban vannak azok az általunk említett három testi ösztönnel ill. hajlammal való visszaéléssel! És a testi keresztyén az, aki e háromból egy vagy több helytelenül felhasznált belső, testi ösztön befolyása alatt van.

Mindazonáltal Pál azt állítja, hogy többé nem vagyunk adósai a hústestnek. Nem tartozunk semmivel sem a testnek. Közülünk bárki élhet úgy, hogy nem engedelmeskedik a hústestnek. Krisztus képes megszabadítani minket minden kéjszóról (bujáról) szenvedélyünktől és vágyunktól. Mi a testi vágy? Mi, emberi lények, két fő testi vágygal rendelkezünk: (1.) a test természetes követeléseinek egy csoportja, és (2.) azok a fajta ösztönök, melyek ezekből a természetes követelésekből erednek; azaz amelyek helytelen eszközzel akarják kielégíteni e követeléseket. Ezt a második belső ösztönt nevezzük hústesti vágynak. Azonban a mi Urunk Jézus Krisztus meg tud minket szabadítani az ilyen testi vágyaktól.

Az Úr megváltói munkájával el tud minket vinni addig a pontig, ahol már *nem adunk helyet* semmi (korábban említett helytelen) testi vágynak; sőt még addig az állapotig is, amikor már győzedelmeskedünk minden természetes vágyunkon. Azonban ne következtessük ebből helytelenül azt, hogy Krisztus meg fog minket szabadítani ezen természetes vágyainktól, hiszen ez Szentírás-ellenes gondolat. A Biblia csak azt mondja: Krisztus képes kimunkálni bennünk, hogy *győzedelmeskedjünk* természetes vágyainkon. A Szentírás soha nem tanítja azt, hogy a hústest el fog tűnni (az életünkből, mint teher). Csak azt, hogy mi hívők nem vagyunk többé adósok a hústestnek, és ezért nem vagyunk kötelesek kielégíteni a hústest természetes követeléseit. Az igaz, ha van tartozás, akkor vissza kell fizetni; de mikor már nem tartozunk semmivel sem, akkor képesek vagyunk irányítani magunkat.

Például: ha az ember éhes, akkor enni kíván. Ez egy természetes (testi) vágy. De, ha nincs pénze ételre, és ezért helytelen eljárással (pl. pénzt lop, hogy vásárolhasson) igyekszik kielégíteni természetes vágyát, akkor végül *nem* természetes vágyak, hanem *hústesti kívánságnak* tesz eleget. Az embernek csak azokat a módokat szabad igénybe vennie természetes vágyainak kielégítésére, melyek a Szentírással nem ellenkeznek. Ha éhes valaki, és van pénze ételre, akkor vehet ételt magának. Ez nem bűn. Minden természetes kívánságot Isten tanítása szerint való eszközökkel kell kielégítenünk. Ettől való bármilyen elhajlás ahhoz vezet, hogy a természetes kívánságból hústesti vágy lesz. Azonban Isten képessé tesz minket arra, hogy *legyőzzük* a természetes vágyakat, és *megszabaduljunk* a hústesti vágyaktól. Ez azt jelenti, hogy ha éhesek vagyunk, és *nincs* pénzünk, akkor le tudjuk győzni sürgető éhségünket, és elutasítjuk a vágyat kielégíteni képes helytelen módszereket. A megéhezés (mint természetes vágy) elkerülhetetlen, de ne sóvárogjunk a hústesti kívánságok kielégítésére!

Ugyanezen szabályok alkalmazhatók a szaporodás és az önvédelem területére is. És kell, hogy egyedül a Biblia tanítása szerint viszonyuljunk e két téren jelentkező vágyainkhoz! Ami a természetes vágyakon túl van (→ a hústesti vágy): az bűn az Ige alapján. Szükségünk van természetes vágyakra, és ezek önmagukban nem bűnös dolgok. Mindazonáltal nem vagyunk adósai a hústestnek; nincs semmilyen visszafizetési kötelezettségünk (tartozásunk). Isten pedig mindkét területen meg tud minket váltani oly mértékben, hogy megszabadulunk a hústesti vágyak követeléseitől; és képessé válunk arra is, hogy szükség esetén legyőzzük természetes vágyainkat.

Az, hogy nem vagyunk adósai a hústestnek sok mindent foglal magába. Ha betegek vagyunk is, akkor sem tartozunk semmivel a hústestnek. Talán gyengék az idegeink, de akkor sem kell elvesztenünk kedélyünket. Testi vagy pszichológiai hiányosságaink dacára is győzedelmeskedhetünk. Isten szava azt állítja, hogy nem vagyunk adósai a hústestnek. Lehetséges lenne az, hogy Isten egy hívő keresztyénben annak tökéletlen lelki alkata miatt képtelen bevégezni meg-

váltói munkáját? Távol legyen az ilyen gondolat! Folytonosan emlékeztessük magunkat arra, hogy *semmivel sem* tartozunk a hústestnek!

Megkérdezhetem tőled, hogy fogva tart-e téged egy bizonyos testi nehézség? Avagy megkö-
töznek-e téged evéssel vagy ivással kapcsolatos problémák? Ha így van, akkor tudnod kell,
hogy az Úr megváltói munkája képes megbirkózni minden körülménnyel és problémával. Mert
Krisztus megváltása nehézségeidhez igazodik. Tegyük fel, hogy egy keresztyén ember éhezik
egy napig, de másnap és harmadnap sem jut élelemhez. Meg tudod-e neki mondani, hogy nem
szabad lopnod sürgető éhséged kielégítésére? Meg kell mondanod! Helyénvaló lenne az, hogy
tolvajjá váljon éhsége miatt? Egyáltalán nem, hiszen nincs olyan helyzet, amelyben a keresz-
tyénnek bűnre kellene *kényszerülnie*. Isten közölünk mindazokat meg tudja szabadítani, akik
nem a hústest szerint élnek. „Tudva, hogy a mi őemberünk Vele együtt megfeszítettett, hogy
megerőtlenüljön (kimerüljön) a bűnnek teste, hogy többé ne (rab)szolgáljunk a bűnnek.”
(Róm. 6,6.). Tehát álljunk Isten elé, és mondjuk ezt Neki: „Istenem, köszönöm Neked azt, hogy
mindezek az őemberemben Krisztussal együtt megfeszítettettek a kereszten! Legyen az félté-
kenység, büszkeség, tisztátalan gondolat, szétszórtság (kusza gondolatok), aggodalom vagy
hústesti vágy: Krisztus mindettől meg tud engem szabadítani. Magasztallak ezért Uram!”

Tíz: a testi tagjaink

„Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak eszközeiként a bűnnek; hanem szánjátok
oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti *tagjaitokat igazságnak
eszközeiként az Istennek!*” (Róm. 6,13.).

„Emberi módon szólok a ti hústestetek erőtlensége miatt. Mert amiképpen odaszántátok a ti
tagjaitokat a tisztátalanságnak és a gonoszságnak szolgálóul a gonoszságra: azonképpen szánjá-
tok oda most a ti tagjaitokat szolgálóul az igazságnak a megszenteltetésre!” (Róm. 6,19.).

E két igevers arról beszél, hogy Isten meg akarja váltani testi tagjainkat is a meg-
szenteltetésre.

Egykor tagjaink (szolgaként) a bűnnek szolgáltak, átadva a hamisságnak és a gonoszság-
nak. És ma hogy van ez? Testünk minden tagjának bűnétől megszabadultunk? Odaszántuk-e
már tagjainkat szolgálóul az igazságnak? Ha még nem szántuk így oda tagjainkat, akkor még
mindig a bűnnek szolgálunk, és még nem a miénk a teljes megváltás. Azonban Krisztus meg
akarja váltani az összes testi tagunkat, hogy szolgálóul legyenek az igazságnak a meg-
szenteltetésre. Ez lehetséges és elérhető. Dicsérjük ezért az Ő nevét!

Tizenegy: az én

„Krisztussal együtt *megfeszítetttem*. Élek pedig többé nem *én*, hanem *él bennem a Krisztus*;
amely életet pedig most testben élek: az Isten Fiában való hitben élem, Aki szeretett engem, és
önmagát adta (áldozta fel) érettem.” (Gal. 2,20.).

Ezt a szentírási igeverset, melyet nagyon is ismerünk, legtöbbször könyv nélkül is el tudná
mondani. Tehát Isten olyan mértékig akarja elvégezni bennünk üdvözítő munkáját, hogy ne
csak Krisztussal együtt megfeszítettetek legyünk, hanem Ő éljen is bennünk.

Az Ige itt nem azt mondja, hogy Krisztushoz hasonlóvá lehetünk, vagy hogy Őt kell követ-
nünk; hanem azt, hogy Krisztus él most bennünk. Isten így váltotta meg Pált, és ehhez hasonló-
an fogja bennünk is bevégezni munkáját.

Ha még nem tapasztaltuk meg, hogy Krisztus él bennünk, akkor az általunk ismert megváltás
nem teljes. Hála Istennek: Ő eljuttat addig a pontig, ahol *nekem az élet Krisztus*. Ez minden ke-
resztyén számára lehetséges és elérhető.

Van egy dolog, amire különös figyelmet kell fordítanunk: a teljes megváltást, melyet Isten
készített számunkra: teljes mértékben el kell fogadnunk. Én nem hiszek a bűntelen tökéletesség-
re jutásban, azaz a bűn gyökerének kiirtásában. De hiszem azt, hogy Isten bevégzi bennem üd-

vözítő munkáját a legteljesebb mértékben. És nem hiszem, hogy a keresztt megsemmisít engem, de azt hiszem, hogy az én Uram ott halt meg értem. És azt sem vallom, hogy Isten a bennem lévő bűn gyökerét kihúzta, de azt igen, hogy Krisztust adta, hogy bennem éljen. Krisztus egykor meghalt a kereszten értem; és most bennem és értem él. Isten üdvözítő munkájának hatásköre az én megváltásom hatásköre. Nem szükséges megtartanom semmiféle ingerlékenységet, tisztátalanságot, aggodalmaskodást vagy hústesti kívánságot. Isten képes minket megszabadítani mindettől! Ő nemcsak megszabadít a rossztól, hanem adja is a jót a helyébe.

Jelenlegi tanulmányunkban azt láthattuk, hogy milyen mérhetetlenül nagy Isten megváltói, üdvözítői munkája! Milyen óriási a megváltás hatóköre! Miután e jó dolgokat már sorra vettük: már csak az a kérdés, hogyan sajátítjuk el ezeket? Tudjuk, hogy az árát mindennek meg kell fizetnünk. És a könyv következő részében az ár megfizetésének kérdésével fogunk foglalkozni. Itt azonban hadd kérjelek meg egy dologra: *higgy Isten szavában!* Mivel Isten szava azt mondja, hogy Ő meg akar váltani téged teljesen: csak akkor lesz tiéd a megváltás, ha hiszel. Hinnünk kell, hogy mindezen dolgok, melyek a megváltáshoz tartoznak, lehetségesek! A legnagyobb probléma az a tény, hogy nem hiszünk annak, amit a Biblia mond. Mert Isten a mi *hitünk* szerint *viszi véghez* az Igében leírtakat. De, ha nem hiszünk: nem tapasztaljuk meg Isten munkálkodását.

Milyen komoly kérdés ez! Isten Igéje már szólt! És, ha azt mondd: lehetséges (amit Isten kijelent), akkor lehetséges lesz az a számodra; de, ha azt állítod: nem lehetséges, akkor lehetetlen lesz! Hinned kell Isten szavában, és Ő beteljesíti ígéreteit a hited szerint!

Andrew Murray mélyen szellemi keresztyén volt. Különös figyelemmel olvastam írásait. Minden egyes írásában, mikor a győzelmes, a szent vagy a békés (nyugalmas) életről beszélt, olvasóinak bizonyos feltételeket szabott. Valamennyiben közös volt a következő: *az embereknek hinniük kellett, hogy ez meg az lehetséges!* Valóban, ha az ember valamit lehetetlennek vél: Isten képtelen azt a dolgot véghezvinni abban a személyben. Ellenben, ha elhisszük, hogy Isten ezt és ezt mondta, és hogy Ő képes mindezt véghezvinni bennünk, akkor Isten beteljesíti ígéreteit.

Kérdezd meg magadtól, hogy mi a véleményed saját keresztyén életedről! Ha be kell vallanod, hogy jelenlegi állapotod hiányosságokat mutat, akkor kívánod-e, hogy Isten a teljes megváltásban részesítsen téged? Ha igazából *akarod* Isten teljes megváltását, akkor *hidd el*, hogy ez lehetséges és elérhető! Engedd Neki, hogy véghezvigye benned munkáját!

2.

A győzedelmes élet

Már láttuk az előző fejezetben, hogy a keresztyén élet eljuthat a teljes megváltottság állapotáig; és így a hívőnek szeplőtlen lehet a lelkiismerete és a szíve, s minden aggodalmaskodástól megszabadulva tiszta és összpontosított értelmet kaphat. Képes legyőzni minden testi hiányosságot, és odaszánni testi tagjait Istennek, az igazság eszközeiként a megszenteltetésre. Minden egyes keresztyén eljuthat arra a pontra, ahol őszintén kimondhatja: Krisztussal együtt megfeszítettem, és élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ezek a dolgok nemcsak lehetségesek, de elérhetőek is. Most azonban arról kell szólnunk, hogyan nyerhetjük el ezt a győzedelmes életet.

Egy: Milyen életet élt Krisztus e földön?

Tudjuk, hogy amikor Krisztus a földön járt, tökéletesen engedelmisséget tanúsított Isten iránt; egyáltalán nem szeretete a világot (nem az embereket értve ezalatt!), és beszédében vagy tetteiben egy pillanatig sem követte saját akaratát. Soha sem engedett a kísértésnek (hogy legyőzze Őt). Egyetlen egyszer sem vétkezett, és halálilag engedelmes volt Istennek. Tehát így élt Krisztus a földön.

És hogy áll ez a dolog a mi esetünkben, akik Krisztus követői vagyunk? Tökéletesen engedelmesek vagyunk Isten irányában? Nem, ez nem mondható el rólunk. Állíthatjuk-e magunkról, hogy egyetlen esetben sem követtük saját akaratunkat? Semmiképpen sem; ez lehetetlen. Képesek voltunk és vagyunk-e arra, hogy ne vétkezzünk? Ó, hányszor követtünk el bűnt! Tartózkodtunk-e a világ szeretetétől? Egy kicsit sem szerettük a világot? Talán nem szerettük nyíltan, de attól tartok, hogy titokban szívünk vonzódott feléje. Közülünk kit nem befolyásolnak a kísértések? Senkiről sem mondható ez el. Dehát miért ilyen az életünk, amikor a Biblia szavai szerint egy keresztyénnek mindig engedelmeskednie kellene Istennek: nem szeretni a világot, nem követni önnön akaratát, nem vétkezni és ellenállni minden kísértésnek? De nem azt hallom-e tőletek, hogy ez lehetetlen!?! Én is azt állítom, hogy ez lehetetlen! Közülünk sokan egy vagy két éve, de legtöbbször már négy, öt vagy több éve keresztyének. Ezen évek alatt mennyire teljesítettük Isten akaratát? Hányszor kellett szomorúan, s olykor sírva is bűnbánatot tartanunk? Akkor hát hol van a győzelem?

Tudjuk, hogy a Biblia irányadó mértékül szolgál a keresztyén életre nézve. Nekünk, Krisztus követőinek, nem szabad követnünk saját akaratunkat, hanem igazaknak kell lennünk, amint Isten is az, és szívünk egyszerűségével (őszinteségével) az Ő királyságát kell keresnünk. De ez jellemző a mi jelen életünkre? Milyen gyakran vétkezzünk! Milyen sokszor tisztátalan a szívünk! Hányszor előfordul, hogy fellángol bennünk a haragos indulat? Titokban szeretjük a világot, és a hústesti kívánságok vezérelnek. Nem szeretjük a Bibliát, nem vágyunk imádkozni. És néha az a gondolat kísért, hogy talán jobb lenne, ha nem is lennénk keresztyének.

És jaj, a Biblia azt mondja: *kell*; mi pedig azt, hogy *képtelenek* vagyunk rá. Nem kérhetnénk-e Istent, hogy állítsa egy kicsit alacsonyabbra a mércét? Nem egyezne meg velünk az Úr abban, hogy hébe-hóba vétkezni nem olyan súlyos dolog? Nem érvelhetnénk-e azzal, hogy habár egyes emberek talán képesek szeretni Istent, engedelmeskedni Neki, önmagukat megtagadni és szent lenni, azonban ez (ez a kívánság) a hívőknek csak egy különleges csoportjára vonatkozik, és nem énám?

Amit azonban mi, hívők, látunk az az, hogy ha mi képtelenek vagyunk is megtenni valamit, *létezik* Valaki, aki képes megcselekedni mindent; és ez a Valaki: Krisztus. Tudjuk, hogy tökéletesnek kellene lennünk, de képtelenek vagyunk rá. Mindazonáltal Krisztus már eleget tett ennek a kívánságnak, és így Ő tökéletes. Itt három dolgot tisztán kell látnunk:

1. Isten minden keresztyén számára élő példaképet (irányadó mértéket) nyújt Krisztusban. Ezen példakép szerint kellene élnünk.
2. Azonban mi képtelenek vagyunk eszerint élni.
3. A századokon át csupán egy Valaki volt, Aki eszerint élt; és ez a Valaki: Krisztus.

Más szavakkal: kellene, de képtelenek vagyunk rá. Ugyanakkor elismerjük, hogy Krisztus már elérte a tökéletességet (befejezettséget). Mindebből viszont az a tény következik, hogy *csak maga Isten képes az Őáltala felállított élő mérce (irányadó mérték) szerint élni*. Másként úgy is mondhatjuk, hogy mindenki és minden élőlény csak az önmagának megfelelő (a hozzá illő, amire képes) életet képes élni. Például: csak a madár élheti a 'madár életet', és csak az állat élheti az 'állat életet' (egy növény például nem). Pontosan így állíthatjuk azt is, hogy csak Isten képes élni az isteni életet. És mivel Krisztus: Isten, ezért csak Krisztus tudja élni az isteni életet.

Kettő: Mit mond a Biblia a keresztyén életéről?

„Mert nékem az élet Krisztus...” (Fil. 1,21.). Az áll itt, hogy „*hasonló*”? Nem. Avagy „*utánzásról*” van itt szó? Egyáltalán nem. Esetleg arra utal, hogy Pál egyfajta „*modellként*” veszi Krisztust és úgy követi Őt? Semmiképpen sem! Itt azt olvashatjuk, hogy nékem *az élet Krisztus*. Teljesen lehetetlen Őt utánozni; hiábavaló minden igyekezet, hogy jó legyek. Akkor is, ha képesek vagyunk olvasni a Bibliát, imádkozni és jó életet élni. Mert, ha az életünk rossz, akkor az életmódunk (járásunk-keelésünk) is hasonlóképpen helytelen lesz. Nem az a helytelen, hogy törekszünk, sírunk, bünt vallunk Isten előtt, és azt mondjuk: „Ó, Istenem, én igazán engedelmeskedni akarok Neked!”; bennünk egyszerűen az a rossz, hogy az életünk rossz.

Isten nemcsak arra jelölte ki Krisztust, hogy meghaljon értünk a Golgotán, a Kálváriát végigjárva, hanem arra is, hogy Őt a mi életünkbe tegye. Lássuk tisztán: Isten *nem* úgy tesz minket keresztyénné, ahogy az ember a majmot öltözni, enni és járnai tanítja. Egy majom számára megtanulni ember módjára élni olyan nagy terhet jelent, hogy végeredményben leginkább majom marad. (Képtelen az ember életét élni.) Nem, Isten nem ilyen módon bánik velünk.

Talán öt percig olvassuk a Bibliát és ízetlennek találjuk, míg egyéb könyvek sokkal jobban érdekelnek minket. Talán imádkozunk és nem kapunk semmit, azonban ha nem imádkozunk, akkor vádol a lelkiismeretünk. Nem állhatjuk meg, hogy ne szeressük a világot, azonban ha szeretjük a világot: nincs belső békességünk. Rendkívül nehéz keresztyénnek lenni...! Milyen lehetlenség Istennek tetsző (isteni) életet élni! Igazán nyomorultak és boldogtalanok vagyunk! De hadd mondjam el: akármennyire is nyomorultnak érezzük magunkat: van még remény, hiszen éppen ez a boldogtalanság- és nyomorultság-érzet bizonyítja, hogy még a jó úton vagyunk. És ha egy személy már nem érzi magát nyomorultnak, akkor én leszek majd őerte szomorú, mert letért az egyenes ösvényről.

Gyakran szótlánul otthagynak minket az emberek, amikor a világ kísértéseinek heveségéről teszünk bizonyosságot. De hogyan is feddhetnénk másokat, mikor minket is befolyásol a világ?! Többször felébred bennünk a vágy: milyen jó lenne, ha olyanok lehetnénk, mint azok a hívők, akik engedelmesen hátat fordítanak a világnak és arccal Isten felé fordulnak! Mi magunk is megpróbáltuk már ezt, de oly nehéz volt! És még nyomorultabbnak érezzük magunkat, ha arra gondolunk, hogy nekünk is ilyen keresztyénnek kellene lennünk! De kicsoda képes azt a magas szintet elérni?! Az ilyen elvárás nemde ahhoz hasonlít, mintha egy öt éves gyermeket 300 fontnyi súly (136 kg) cipelésére kérnék?! Micsoda kegyetlenség! És nyilvánvalóan rendkívül brutális dolog lenne ezt a gyermeket 10.000 fontnyi súly (4,53 tonna) megemelésére kényszeríteni. De mindezeknél sokkal iszonyúbb dolog egy keresztyéntől azt kérni, hogy éljen Istennek tetsző (isteni) életet.

Mégis igen gyakran megpróbáljuk elérni ezt az Isten-szabta szintet. Nagyra becsüljük és csodáljuk az ilyen Istennek tetsző (isteni) életet, és akár szenvedni is hajlandóak vagyunk annak el-

nyerése érdekében. De mi történik? Mielőtt rendbe hoztunk volna egy bűnt, már megjelenik a következő. Vagy mielőtt befejeztük volna egy bűn megbánását és megvallását, már újból elkövettük ugyanazt a bűnt. Még fel sem száradtak a bűnbánat könnyei, de már ismét kísért minket ugyanaz a szörnyűséges dolog.

Ó, mennyivel jobb lenne, ha igazán el tudnánk hinni, hogy „képtelenek vagyunk rá”! Isten nem is akarja, hogy megkísérelj. Az élet, amit Ő ad nekünk: nem elbukás – bűnbánat láncolatból áll. Azt akarja, hogy úgy éljünk, ahogy Krisztus; mert Krisztus az bennünk, Aki a saját életstílusát kívánja megélni életünkben.

Mária (Jézus anyja) fogadta be (testileg) az Urat, de ő is „adott testet” Neki, amely által (a Fiú) be tudta mutatni (mindenki számára) az Istennek tetsző (isteni) életet. Hasonló módon, ha magunkat az Úrnak adjuk, és elfogadjuk ezt a Krisztust, Isten azt teszi majd valósággá bennünk, hogy ugyanazt az életet éljük, amit maga Krisztus élt egykor.

Kérlek alaposan jegyezd meg: szentnek lenni, nem követni a saját akaratodat, szeretni az Urat őszinte szívvel és tökéletesen engedelmeskedni Neki: nem olyan dolgok, amiket megpróbálhatsz megtenni vagy utánozni! Ez tökéletes mértékben azon a Krisztuson múlik, Akit Isten nyújt számunkra. És ez: a teljes megváltás (üdvösség). Isten kétféle célból adta Krisztust: egyrészt betölti értünk a törvényt; másrészt bennünk él, hogy mi is betölthessük Isten törvényét. Egyrészt meghalt értünk, másrészt él bennünk. A Golgotán (a Kálvária végigjártával) elvégezte számunkra az üdvösséget; és ma véghezviszi bennünk azt, amit akkor elvégzett. A Golgotán feloldozott bennünket; és ma, bennünk lakozva, megigazít bennünket. Nemcsak Ő engedelmeskedett Istennek, de bennünk élve kimunkálja, hogy *mi* is engedelmeskedjünk Istennek. Nemcsak hogy mindent megtett *értünk*, de el is végez mindent *bennünk*.

Itt érthetjük meg a *feltámadás* jelentőségét. „Ha pedig Krisztus fel nem támadott ... még bűneitekben vagytok.” – mondja Pál (I. Kor. 15,17.). Vegyük észre: itt nem az áll, hogy „a bűn kérdése megoldatlan marad”, hiszen Krisztus *halála* által a bűn törvényes állapotát Isten figyelmen kívül hagyta. Itt azt mondja Pál, hogy ha Krisztus *fel nem támadott* a halálból, még bűneinkben vagyunk, mert még csak fél-megváltásban részesültünk. Az evangélium hirdetésekor többször előfordul, hogy olyan példázatot említünk, mint a következő: Aki vétkezett az olyan, mint a kifizetetlen adóssággal rendelkező ember; Krisztus pedig hasonlóan egy gazdag barátához, Aki halálával (barátként) kiegyenlíti az adós ember tartozását. Ez kétségtelenül jó hír, azonban, sajnálatos módon, ez csak a megváltás (üdvözítő munka) egyik fele. Igen, az Úr Jézus valóban kifizette minden tartozásunkat. De Ő *csupán* az adósságainkat fizette ki? Ha így lenne, akkor az Ő korlátolt cselekedete hogyan tudná biztosítani nekünk azt, hogy soha többé nem szerezzünk újabb adósságot? Nemde újabb adósságokba keveredtünk volna, ha Krisztus csak azt teszi, hogy kifizeti a korábbi tartozást? Nagyon is igaz, hogy Barátunk kifizette korábbi tartozásainkat; azonban egy kis idő múltán újból adósok leszünk, és ekkor Barátunknak ismét fizetnie kell. Nemde mindez azt a tényt árulja el nekünk, hogy ha Krisztus csupán meghalt a bűneinkért, akkor fél-megváltásban részesültünk? Ha minden földi barátunk ki is fizetne számunkra egy tartozást, akkor is folytathatnánk az adósságok föl vételét. Noha Krisztus, a mennyei Barátunk, meghalt értünk: mégis bűneinkben vagyunk. Lehet-e egyáltalán Isten üdvözítő munkája ilyen?

Isten megváltói munkájának eredménye az, hogy az Úr Jézus bennünk él, és az is, hogy meghalt a Golgotán értünk. Nemcsak kifizette minden tartozásunkat, de lakozást is vett bennünk, hogy soha többé ne kelljen újabb adósságokba rohannunk. Isten nemcsak azért üdvözített (váltott meg) minket, hogy megszabaduljunk a pokoltól és beléphessünk a mennybe: Ő olyan mértékben váltott meg bennünket, hogy Krisztus legyen az életünk. Ha még csak félig tiéd a megváltás, akkor kétségtelenül nyomorult vagy, és nem élvezheted a megváltás teljes örömét. Jézus Krisztus a mi életünk, hogy mindent elvégezzen bennünk. Isten soha nem követeli a keresztyénektől, hogy *tegyék* ezt vagy *tegyék* azt. Pál azt mondja: „Nékem az élet Krisztus.”. Az apostol azért volt képes elviselni a ütlegetéseket, az üldöztetéseket, a megannyi veszedelmet, a fogságot Jeruzsálemben és a Rómába hurcoltatást, mert Krisztus élt benne. Nem azért nyert erőt a szenvedésekhez, mert olyan volt, mint Krisztus, vagy: mert utánozta az Urat, hanem azért, hogy

Krisztus élt benne. Mert ahogy egy majom nem formálható át emberré, úgy a keresztyén sem képes követni az Urat.

„... Félelemmel és remegéssel vigyétek véghez (dolgozzátok ki) a ti üdvösségeteket! Mert Isten az, Aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jótetszése szerint.” (Fil. 2,12/b - 13.). A Fil. 1,21. Pál személyes megtapasztalásáról beszél; ez a két igevers a második fejezetből pedig arra mutat rá, amit minden keresztyén megtapasztalhat.

„Félelemmel és remegéssel vigyétek véghez (dolgozzátok ki) a ti üdvösségeteket!” Sokan, akik ezt olvassák úgy vélik, hogy *nekik maguknak* kell véghezvinni az üdvösségüket. Ezért elhatározzák, hogy korán felkelnek Bibliát olvasni, és nagy lelkesedéssel tesznek bizonyosságot. És meglepődve veszik észre, hogy nem igazán megy nekik mindez. Ez azért van, mert átsiklanak a következő szavakon: „Mert Isten az, Aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást ...” (13.v.). A „mert” szó jelzi, hogy utána az „ok” következik; míg amit a 12. vers mond az üdvösségünk véghezviteléről, az csak a „következmény”.

Amit általában a mindennapi életben teszünk, az a következőkből áll: (1.) az akarás, ami belső elhatározást jelent; és (2.) a véghezvitel, ami külsőleg megnyilvánuló tevékenység. Kétségtelenül e két dologgal összegezhető az életünk. Belül történik a tervezés, és kívül a nyilvánul meg cselekedet. De mind az akarás, mind a véghezvitel Isten bennünk való előzetes munkájának az eredménye. A Szentírás nem arra szólít fel, hogy akarj és munkálkodj. Ellenkezőképpen: *Isten az, Aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást.* Először Isten munkálkodik benned, képessé téve az akarásra és a véghezvitelre. És mivel Isten munkálkodott benned, ezért vagy képes cselekedni. Az első nélkül nem létezhet a második.

Ismételten mentegjük magunkat Isten előtt, mondván: „Ó, Istenem, mindenben engedelmeskedni akarok Neked, de igen-igen nehéznek találom ezt. Nem akarom szeretni a világot, de oly nehezen tudok ebben megállni. Nem kívánom követni a saját akaratomat, mégis lehetetlennek tűnik másként cselekednem.”. Azonban itt van a megváltás, amit Isten nyújt számunkra: Ő képes munkálkodni bennünk, és tökéletesen engedelmessé tenni minket, hogy ne szeressük a világot, és ne kövessük énünk akarátát. Bár magunkban képtelenek vagyunk rá, Isten azonban olyan munkát végez bennünk, hogy képesek leszünk megtenni mindezt.

Mi a teljes megváltás? Biztosan nem az, hogy ma megszabadulok egy bűntől, és holnap egy másiktól. A teljes üdvösség azt jelenti, hogy befogadom (elfogadom) a *teljes Krisztust*. És bírva ezt a Krisztust a teljes megváltás részesei vagyunk. Azon a keresztyéneken a legnehezebb segíteni, akinek szemei nem látják Krisztust. Csak önmagában látja a jót vagy a rosszat. Figyelme egy bizonyos bűnére, vagy egy másik ember okozta bosszúságra, vagy éppen egy különleges dolog csábítására összpontosul. Ezért sír önmaga nyomorúsága felett, gyűlöli önmagát és azon gondolkodik: milyen úton-módon győzedelmeskedhetne. Azonban ez nagy hiba, hiszen Isten nem arra szólított fel minket, hogy egyik dolgot a másik után győzzük le, vagy hogy egyik jócselekedetet tegyük a másik után; ellenkezőképpen: Ő azt kéri tőlünk, hogy fogadjuk el a teljes Krisztust.

Például egy gyermek szereti a gyümölcsöt. Úgy gondolja, hogy ma körtét fog enni, ezért kimegy egy gyümölcsöskerthez és vásárol néhányat. Másnap almát vagy őszibarackot szeretne enni, így ismét kimegy ahhoz a kerthez gyümölcsért. Később rájön a gyermek, hogy az édesapja a kert tulajdonosa, és hogy ő ezt a kertet neki fogja ajándékozni. Ezzel az egész helyzet megváltozik, mivel most már az összes gyümölcs övé. Hasonlóan mi, keresztyének, is úgy gondoljuk, hogy ma ezt tesszük, holnap meg azt... Ma türelemre van szükségünk, holnap meg szeretetre... Olyanok vagyunk, mint ez a gyermek, aki körtét vett az egyik nap, és őszibarackot vagy almát a másikon. Azonban Isten arra hívott el minket, hogy a Krisztus *teljességében* részesüljünk; és ekképpen Isten egész „szellemi” gyümölcsöskertje a miénk, sőt a teljes Krisztus is. De, ha valaki részletekben vásárol, akkor annak újból és újból el kell mennie vásárolni, amikor csak szükségben van.

Nem azt állítom, hogy nincs szükségünk türelemre vagy szeretetre. Feltétlenül meg kell nyilvánulniuk ezeknek az erényeknek. De milyen képtelenség egyik dolgot a másik után tenni!

Mert, ha újra és újra nekigyürkőzöl: azt fogod tapasztalni, hogy jobban és jobban szereted a világot, egyre büszkébb vagy, és ahogy telnek a napok egyre inkább a magad akaratát követed. Tudnod kellene, hogy az egész „gyümölcsös kert” a tiéd. Isten azt akarja, hogy egy célod legyen: Krisztus teljességét elnyerni. A bennünk élő Krisztus fog képessé tenni minket arra, hogy akarjunk és munkálkodjunk Isten jótetszése szerint.

Talán már hallottad azt az igazságot, hogy Krisztus bennünk éli az életét, de vajon a gyakorlatban is a tiéd ez az igazság? Megtapasztaltad már? Milyen sokszor ismerünk egy igazságot, mégis próbálkozunk; de elbukunk.

„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, Ki bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül (megszenteltetésül) és váltságul: hogy amint meg van írva: aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.” (I. Kor. 1,30 - 31.). Ha lassan és figyelmesen olvassuk végig ezeket az igeverseket, könnyen beláthatjuk, hogy mikor megváltattunk, akkor tette Isten Krisztust a mi személyes igazságosságunkká és személyes megszenteltetésünké. Krisztus a megoldás. Mi a győzelem? Krisztus. Mi a türelem és az alázatosság? Krisztus. Bárki, aki így tud felelni, rájött a titok nyitjára. Az egész lényem romlott és hústesties; de Krisztus az én szentségem. Ő az én megszenteltetésem. Egy ember sem szent és győzedelmes; de van rá lehetőség, hogy azt mondjam Istennek: „Ó, Istenem, elfogadom a Fiadat!” És ez lesz a mi szentségünk, és ez lesz a mi győzelmünk.

Három: Mikor van az, hogy Krisztus él bennem?

Az igaz, hogy egyedül Krisztus élete győzedelmes, de mikor kezd el bennünk élni? Emlékezzünk rá, hogy mikor megváltattunk, Krisztus a miénk lett! „*Akié a Fiú, azé az élet.*”

(I. János 5,12.). „Valakik pedig befogadák Őt, hatalmat (jogot) ada azoknak, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (János ev. 1,12.). Amikor hiszünk: már a miénk Krisztus. „Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok (semmirekellők) vagytok.” (II. Kor. 13,5/b). Kik azok, akiket az Úr nem tekint semmirekellőnek? „És azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (János ev. 6,37/b). Te már az Úrhoz jöttél? Mert, ha igen, akkor máris nem vagy semmirekellő. Akkor tehát mivel rendelkezünk? Jézus Krisztus az, Aki él bennünk. Ezért komoly baklövés, ha azt mondja valaki neked, hogy bár hittél az Úrban, mégsem él benned Krisztus. Ha még nem vagy megváltva, akkor el kell fogadnod Krisztust; de, ha igen, akkor *Ő már benned él.*

Négy: Hogyan engedhetem, hogy Krisztus élje bennem az életét?

Most már tudjuk, hogy csak Krisztus győzedelmes. Azt is tudjuk, hogy Ő bennünk él, hiszen amikor hittünk (Benne): megkaptuk Őt. Mégis ahogy telnek a napok, olyan, mintha nem történt volna semmi, hiszen én mégiscsak önmagam maradtam. Mit csináljunk hát, hogy Krisztus élhesse az életét bennünk? Két módja, vagy mondhatnánk, feltétele van ennek.

Az első az *átadás (vagy megadás)*. Krisztus valóban bennem van, de mindaddig semmit sem tehet, míg nem engedem Neki. Neked és nekem engedelmeskednünk kell Istennek. Pontosan mit is jelent az átadás? Semmiképpen nem azt, hogy megígérem Istennek, hogy az Ő akaratát fogom cselekedni, vagy hogy *olyan egyezséget kötök* Vele amit úgysem tudok teljesíteni. Az átadás számomra az, hogy *kiengedem életemet a saját kezemből*. Mindazt, ami jó vagy rossz bennem: kiszolgáltatom (átadom) Isten kezébe; erőmet és gyengeségemet, múltamat és jövőmet, a valódi életemet és az igazi éneket, hogy egyedül Isten munkálkodjon bennem.

Ha nem engedjük ki életünket kezünkől, akkor Isten nem tudja (meg)élni bennünk (és belőlünk kifelé) az életét. Tegyük fel, hogy valakinek odaajándékozol egy könyvet, de a kezed nem akarja átengedni azt. Vajon barátod így el tudja-e fogadni az ajándékot? Amikor Istenhez járunk azt kell mondanunk Neki: „Átadok Neked mindent: mind a jót, mind a rosszat, mi bennem van, szeretetemet és ellenszenvemet, hajlandóságomat és hajthatatlanságomat, amit megtettem

és amit nem tettem meg.” Hajlandóak vagyunk megtenni ezt? Ha nem, akkor Isten semmit sem tehet értünk. A mi felelősségünk, hogy átadjuk legyőzött énjünket. Isten mindig készen áll, és vár rád és rám, hogy megtegyük ezt az egy dolgot: kiszolgáltatni saját énjünket.

Az átadás feltétele nem azt jelenti, hogy olyan dolog megtételét kéri Isten tőlünk, amire képtelenek vagyunk. Csak az kívánatuk meg tőlünk, hogy adjuk át erőnket és erőtlenségünket, mind a jót, mind a rosszat, mi bennünk van, és minden egyebünket. Egyszer olvastam egy fiatalemberről, aki kijelentette, hogy ő mindenre hajlandó, csak egy dologra nem. Ha Isten azt kérte volna tőle, hogy hirdesse az Igét a katolikus embereknek, ő biztosan nem állt volna rá. Ó, hadd kérdezzem: hajlandó vagy átadni hajthatatlan (hajlandóságot nem mutató) szívedet az Úrnak?

Az átadásnak két oldala van: az egyik: felajánlod Istennek, hogy használjon téged; a másik pedig: felajánlod, hogy engeded Őt (benned) munkálkodni. Sokan azt gondolják, hogy az átadás csak abból áll, hogy Isten szolgálatába állnak, de elhanyagolják a dolog másik oldalát. Valójában Isten csak egy dolog megtételét kéri tőled: add át önmagad Neki ettől a ponttól kezdve. Ez az átadás az önmagad számára való meghalást jelenti. A saját hústestedtől való megszabadulást. Át kell adnod magad! Hajlandó vagy ezt megtenni? Jó lenne, ha megtennéd.

Milyen nehéz kiengedni kezedből egy személyt vagy egy olyan dolgot, amit szeretsz! Igen, ez rendkívül nehéz; mivel úgy érzed: nagy árat kell fizetned; ezért vonakodunk bizonyos dolgok átadásától. Például tudod magadról, hogy gyakran vereséget szenvedsz a barátság terén. Nem könnyű elmondanod az Úrnak: „Akár rosszak a barátaim, akár jók mindannyiukat átadom Neked. Kérlek, szabadíts meg engem!” Hadd hozzak egy másik példát! Ha olyan valakiért imádkozol, aki iránt egyébként nem nagy érdeklődést mutatsz, akkor könnyű elhinned, hogy Isten segíteni fog neki. És, hogy ez megtörténik-e, vagy hogy meggyógyul-e az illető: az neked nem okoz problémát. De legyen csak beteg valamely szülőd, feleséged vagy férjed, vagy egy hozzád közel álló barát, akkor rájössz: milyen nehéz őket Istenre bízni. Mert, hogyha *nem* gyógyulnak meg, vagy (látszólag) Isten *nem* segít rajtuk, akkor félelem ébred benned: hátha meghal az a szeretett személy. Mindez azt igazolja, hogy minél jobban szeretsz valakit, annál nagyobb problémát okoz, hogy kiengedd őt a kezedből.

Isten ma nem azt kéri tőled, hogy minél több jót cselekedj, hanem csupán azt, hogy mindeztől add át magad Neki. A sok vereség, amit elszenvedünk az életünkben elbátortalanít bennünket. Volt egy bűnöm, mely fölött sokáig nem tudtam győzelmet aratni. De pár hónappal ezelőtt óriási változás történt. Korábban nem volt hozzá hitem, hogy Istenre bízam a dolgot. Próbáltam egyszer, kétszer és többször is győzedelmeskedni, de semmit nem értem el. És végül képes voltam átadni ezt a bűnömet is az Úrnak. Ezért ma azon áll vagy bukik az életünk, hogy átadjuk-e magunkat teljesen Isten kezébe. Függetlenül attól, hogy emberekről, a világról, egy bűnről, vagy bármi másról van is szó: ha megtapasztalod, hogy a saját erődből képtelen vagy kiengedni azokat, akkor felismered azt is, hogy csak akkor tudsz győzni, ha hajlandó vagy elmondani Istennek: „Ó, Istenem, Reád bízom azt, amiről képtelen voltam lemondani. Kérlek, munkálkodj addig bennem, míg hajlandó leszek kiengedni a kezemből ezt a dolgot is!”

Hadd mondjam el neked, hogy nem ébred bennem félelem akkor, ha nem tudsz lemondani valamiről, sem akkor, ha gyengeséged százaszorosára nő, és nem esem kétségbe akkor sem, ha többször vétkezel; csak akkor kezdek aggódni, ha nem vagy hajlandó kiszolgáltatni magad Istennek, hogy munkálkodjon benned. Hajlandó vagy-e kezedből kiengedni azt a személyt vagy barátot, akit szeretsz, vagy egy bizonyos bűnödöt, esetleg egy olyan problémát, mely szüntelenül gyötör téged, vagy azokat a dolgokat, melyek Istennek nem tetszenek? A probléma nem az, ha nem megannyi gyengeséget vagy vereséget tapasztalsz; hanem az, ha nem vagy hajlandó kimondani: „Istenem, mindenemet átadom Neked.”

Az átadás nem olyan cselekedet, ami szenvedést okoz. Azt fejezi ki, hogy vágyasz helyet adni (engedni) Isten benned való munkájának, mígnem tökéletesen átadsz mindent.

Az átadás nem kíván tőled olyat, amit ne tudnál megtenni. Csupán azt kívánja tőled, hogy tedd magadat Isten kezébe, és engedd Őt munkálkodni, mígnem kész leszel engedelmessé válni és

hajlandó leszel mindent átadni. Ha megvan benned a hajlandóság, akkor Isten előtt nincs akadály; mert Istent nem rémiszti a bűnök óriási volta, vagy az ember gonoszsága: csak az szomorítja el, ha az ember nem teszi szívét az Ő kezébe.

Összefoglalva tehát: az átadás a magam akarátának feladását jelenti, azt, hogy Isten kezébe teszem teljes valómat, és engedem Őt munkálkodni jótetszése szerint.

A második út vagy feltétel ahhoz, hogy Krisztus megélhesse bennem az Ő életét: a *hit*. Miután kiszolgáltattuk magunkat Istennek, most hinnünk kell, hogy Ő meg fog szabadítani minket mindattól, amit szeretünk, amit nem tudunk vagy nem akarunk feladni. „Hagyjad (bízzad rá) az Úrra (szó szerint: Jehovára) a te útadat; bízzál Benne, majd Ő teljesíti!” (Zsoltárok. 37,5.). Az Istenre hagyás az átadás; az iránta való bizalom pedig a hit. Az eredmény pedig az, hogy „...majd Ő teljesíti.”. Abban a tudatban bízunk magunkat Istenre, és hisszük, hogy a bennünk lakozó Úr véghezviszi a munkát, hogy mi képtelenek vagyunk bármelyik megtételére is.

El tudod-e mondani, hogy győzedelmes vagy? Halleluja, én elmondhatom, hogy győzedelmes vagyok, mert ezt mondja nekem a Biblia. Milyen szánalmas az, hogy hitünk a mustármagnál, sőt még a porszemnél is kisebb! Ha lenne hitünk: Isten azonnal munkába kezdene. Amikor az Úr teremtette az eget (szó szerint: az egeket) és a földet: csupán az ajkát használta, mert amikor azt mondta: „Legyen világosság!” — lett világosság! Ha lenne hitünk, akkor Isten egészen biztosan munkához látna (bennünk), hiszen Ő alig várja, hogy munkája bevégeződjön az életünkben.

Néhány héttel ezelőtt felkeresett engem egy testvér. Azt mondta, hogy van az életében három vagy négy olyan bűn, melyeken eddig még nem tudott győzedelmeskedni, úgyhogy néha „kedve lett volna” öngyilkosságot is elkövetni. „Elhiszed, hogy Krisztus meg tud szabadítani téged ezen bűneidtől is?” – kérdeztem. „Igen,” – válaszolta, „de újból és újból beleesem ugyanabba a bűnbe. Más bűnök felett már győztem, ezek azonban még mindig nem tűntek el az életemből.” Így együtt elolvastuk a Róma 8-at: „Nincsen azért most már semmi kárhozható ítélet azok számára, akik Krisztus Jézusban vannak.” (1. vers) És így folytattam: „Itt a Biblia egyetlen feltételt említ a szabaduláshoz: hogy Krisztusban legyünk. És te Krisztus Jézusban vagy?” „Igen,” – felelte, „én Krisztus Jézusban vagyok.” „Akkor figyelj arra, mit mond a Biblia!” – válaszoltam; és elolvastam neki a 2. verset („Mert a Krisztus Jézusban való élet szellemének törvénye *megszabadított* engem a bűn és a halál törvényétől.”). „A Biblia azt állítja, hogy megszabadultam a bűn és a halál törvényétől. Tehát szabad vagy?” – kérdeztem. „Ezt nem merem állítani.” – felelte. „De akkor hol van a te hited?!” – mondtam végül.

Ismét mondom, hogy nem az emberi gyengeségtől, romlottságtól és gonoszságtól tartok; de aggódom azok miatt, akik nem hisznek Isten szavának. Mily drága ez a szó: „megszabadított”! Isten Igéje azt állítja, hogy „megszabadított”, és nem azt, hogy „meg fog szabadítani”. Valóban elhisszük mi ezt?

Krisztus meghalt érted. Ha ezt egyszerűen elhiszed: örök életed van. Mi a bizonyíték erre? Az, hogy ezt a Biblia mondja. De vegyük észre, hogy a Szentírás mást is mond: „a Krisztus Jézusban való élet szellemének törvénye *megszabadított* engem a bűn és a halál törvényétől.”, és ezért már most szabad vagyok, meg vagyok szabadítva a bűn és a halál törvényétől. És legyen bár több száz vagy ezer, esetleg több tízezer bűnöm is: én mindazoktól szabad vagyok! Sőt még az Ádámban való szellemi haláltól is szabad vagyok.

Hiszel ennek az Igének? Elhiszed, hogy már szabad vagy a bűn és a halál törvényétől? Maga a Biblia állítja ezt. Ha valóban hiszel, akkor így kiáltasz: „Halleluja, dicsőség legyen az Istennek! Megszabadultam a bűn és a halál törvényétől, mert Isten Igéje ezt állítja.”. Van még valami különleges bűnöd vagy tisztátalan gondolatod, mellyel szemben rendszerint vereséget szenvedsz? Ha így van, akkor tudd meg, hogy olyan evangélium szól most hozzád, ami szerint a Krisztus Jézusban való élet szellemének törvénye megszabadított téged ezektől a bűnöktől is!

Szükséges látnunk, hogy az átadás és a hit szoros (bensőséges) kapcsolatban van egymással. És amikor e két tett együtt van jelen: győzedelmes élet bontakozik ki, és eltűnnek a vereségek. Nem lehetünk győztesek, ha csupán hiszünk, és nem vagyunk hajlandóak életünket Istennek

adni, Krisztus életéért cserébe. És bár az újjászületéskor már elnyertük Krisztus életét: Isten *soha nem fog arra kényszeríteni*, hogy Krisztus élete által (és aszerint) éljünk, ha akaratainkat nem adtuk át Istennek, hogy *engedje* Krisztus életét kiábrázolódni bennünk. Továbbá ha megvan bennünk az átadás, de a hit hiányzik: az ilyen átadás holt cselekedetté alacsonyodik; mert bár készek vagyunk megadni Istennek *a jogot a munkálkodáshoz*, de nem adunk arra *alkalmat, hogy „feladatát” elvégezhesse*.

Ezért először fel kell emelnünk fejünket, hogy Istenre nézhessünk, és azt mondhassuk: mindenemet átadom Neked, és aláállok munkálkodásodnak. Másodszer pedig hinnünk kell, hogy Isten már megtette azt, amit az Igében ki is jelentett.

Krisztus gondoskodott minden lehetséges akadály leküzdéséről, hiszen az Ő vállán nyugszik az isteni kormányzás. Higgyünk Benne (és Neki) napról napra, mert a hitet folyamatosan kell gyakorolni, míg az átadás egyszer és mindenkorra megtörtént! Talán egy pillanat alatt megtörtént az átadás, és soha többé nem kell megisméltódnie. (Bár egyesek lassan és fokozatosan adják át magukat, de ez nem szükségszerű.) Az átadásban Istenre bizzuk rá magunkat, és hisszük, hogy Ő véghezviszi azt, hogy Krisztus bennünk és általunk az Ő szentségét és győzedelmességét élje meg. Korábban a pokoltól, mint büntetéstől szabadultunk meg; most pedig szabadok vagyunk a bűn hatalmától. Az átadáson és a hiten kívül semmi nem szükséges tennünk. Bárcsak bizonyítanánk életünkkel, hogy valóban győztesek vagyunk!

Milyen egyszerű a megoldás: csak *hinnünk kell* ! Hit *nélkül* hasztalan minden próbálkozás; de, ha *van hit*, akkor átformálódás kezdődik el. Mert Isten jelentette ki ezt. Magasztaljuk ezért Őt, és adjunk Neki hálát! Érzelmektől mentes hittel bizzunk Benne! Amit Isten mond, az úgy is van. Sem a mennyet, sem a poklot nem láttuk, mégsem kételkedünk egyik létezésében sem, mert hitelt adtunk Isten Igéjének (szavának). Ha hiszünk, akkor nincs szükség szemmel látható bizonyítékra. Csupán egy bizonyítékra van szükségünk: Isten Igéjére. Nem azért formálódunk át, mert látunk valamit, hanem mert elhiszük mindazt, amit az Úr mondott. Ha hiszünk, akkor átváltozunk; de ha nem bízunk Benne, akkor nem formálódunk át.

Egyszer megkérdeztem egy testvért, hogy elhiszi-e a Róma 8,2-t. A testvér igennel felelt. Folytatva a témát azt kérdeztem tőle, hogy mit tenne, ha holnap reggel fölkelve egy korábbi bűnt újból elkövetne. Nem tudta hogyan válaszoljon. Hadd mondjam meg, hogy a legnagyobb veszély az *első és „alapvető” kísértésben* rejlik! Mert a Sátán azt sugalmazza neked, hogy hiábavaló volt minden átadás és hit, hiszen újból vétkeztél. Miben vagy tehát más, mint korábban voltál? – kérdezi majd a Sátán. Nemde nem változott semmi? De én újra és újra csak azt erősítem meg, hogy a hit (hűség) *hosszú életű*. Amely rövid életű, az nem is hit (hűség). A hit (hűség) él a világon a legtovább. A kísértések jöhetnek, Isten mégis azt mondja, hogy többek vagyunk, mint győztesek. Ezért mi fogunk győzelmet aratni, és a kísértés marad alul. Az teszi nyilvánvalóvá, hogy valódi-e a hitünk, hogy miként viszonyulunk az „alapvető” kísértéshez.

Az Úr Jézus egy alkalommal azt mondta a tanítványainak, hogy menjenek át a Galileai tó túlsó partjára. Azonban hamarosan óriási vihar keletkezett, úgyannyira, hogy a hullámok becsaptak a csónakba, és az kezdett megtelni vízzel. Így a tanítványok felébresztették az alvó Jézust, és ezt kiáltották: „Mester, nem törödsz velem, hogy elveszünk?”. Mire Ő felkelt, és megdorgálta a szelet és a vihart. Erre a szél elállt, és nagy nyugalom lett. De akkor az Úr a tanítványokhoz fordulva így dorgálta őket: „Nincsen még hitetek?” (Márk 4,35 - 40.). Lássuk be, hogy Jézus és a tanítványok (mindenképpen) átjutottak *volna* a túlsó partra, mivel *az Úr azt parancsolta*, hogy mindnyájan hajózzanak át a tavon. Ha erősebben is fújta volna a szél, és a hullámok is magasabbra csaptak volna, akkor sem akadályozhatta volna meg semmi a cél elérését; mert amit az Úr kimondott, az úgy is lesz! Ezek szerint tehát az a legfontosabb, hogy *higgyünk Isten szavának*. Ha Isten megmondta, akkor *ez* elég; és semmi más nem számít.

3.

A hit által való élet

(Fiatal keresztyének számára)

„De az én igaz gyermekem hitből él.” (Zsidók. 10,38.)

Életemben már sok hívővel találkoztam, és gyakran beszéltem velük különböző szellemi problémákról. Azonban a megannyi probléma között volt egy olyan nehézség, mely különösen sok hívő életét érintette. Aki csak említést tett erről, úgy látta: ezen a problémán nem könnyű felülkerekedni. Miért van az, hogy szellemi életük olykor kiaszottnak (unalmasnak) és élettelennek (szomorúnak) látszik, míg máskor vidámnak és izgatottsággal (buzgósággal) telinek tűnik? Bár talán nem volt megtapasztalásuk a „harmadik ég”-ről, mégis olyan valamit élnek át olykor, amit „hegycsúcs élménynek” nevezhetünk. És szeretnék tudni, hogyan juthatnának át győzelmesen a szárazság időszakán, és miként tarthatnák fenn magukban folyamatosan a vidámsággal és buzgósággal teli állapotot. Olyan élet elnyerésére vágnak, mely egyenletesen áramló, sőt szüntelenül túláradó folyóhoz hasonlít. És így hallelujákat tudnának énekelni egész életükön át. Ez tehát az a probléma, mely sok hívő életében megoldásra vár.

Ezt a szomorúság (szó szerint: kiaszottság) és vidámság közt ingadozó életet általában hullámzó vagy „hol-fönt-hol-lent” - típusú szellemi állapotnak nevezik a hívők. Sok keresztyén a lélek érzelmi hullámzásának megfelelően hol a hegy tetején, hol pedig a mély völgyben él. Van, amikor a hullámok közt hanyódnak, és van, amikor a víz színén járnak. Néha erősek és lelkesek, máskor pedig erőtlének és rosszkedvűek (lehangoltak).

Majdnem minden keresztyén tudatában van annak, hogy életét hirtelen és váratlan hullámzások tördelik. Bizonyos napokon olyan boldognak érzik magukat, hogy órákig képesek imádkozni anélkül, hogy a fáradságnak a legcsekélyebb jele is mutatkoznék. És ha bizonyosságot tesznek az Úrról: megállás nélkül tudnának beszélni. Minél többet beszélnek, annál többet *tudnak* beszélni. Ha hallgatják Isten Igéjét: olyan érdekesnek találják, hogy vég nélkül képesek lennének figyelni az Igére. A Biblia olvasásakor a szavak íze oly édes, mint a méz. Máskor viszont úgy tűnik: minden rosszra fordult. Mindegynek érzik, hogy imádkoznak-e vagy sem. A bibliaolvasást unalmasnak, az Igéket ízetlennak találják, mintha csupán fekete tintát látnának a fehér papíron. Amikor emberekkel találkoznak kényelmetlenül és nyugtalanul érzik magukat, ha nem tesznek bizonyosságot; ezért kierőltetnek magukból egy-két szót, például: „Higgy az Úr Jézusban és örök életed lesz!”; azonban szívükben olyan közönyt (és életteleniséget) érzékelnek, mintha egyáltalán nem lenne semmiféle mondanivalójuk. És egy ilyen száraz időszak folyamán mindent kényszerből tesznek. Nem éreznek örömet, ha Istenhez közelednek, mégis tudják, hogy Óhózzá kell menniük. Ennek következtében az Úrhoz való közeledésre kényszerítik magukat.

Az ilyen fajta keresztyén élet hasonmása megtalálható a természet birodalmában is. Ha van hegycsúcs, akkor kell lennie mély völgynek is. A viharos hullámzást nyugodt víztükör követi. És mivel az ember hozzászokik ezekhez a megtapasztalásokhoz: sok keresztyén arra következtet, hogy lehetetlen a hívő ember számára győzelmet aratni ezen ingadozó állapot fölött, és csendes, nyugodt és biztos alapokon álló életet nyerni. Ezek a keresztyének azt hiszik, hogy ilyen hullámzó élet rendeltetett a számunkra. A keresztyének egy másik csoportja viszont úgy látja, hogy nem szükséges „hegycsúcs-és-völgy” létformát élnünk, mert a keresztyén életgyakorlat nagyon is kiegyensúlyozott és szilárd lehet (mint egy egyenes vonal). Mindazonáltal meg kell állapítanom, hogy annak a keresztyénnek sincs száz százalékig igaza, aki hullámzó életet él, és annak sincs, aki a „csakis-egyenesen-előre” – életforma megtapasztalására vár.

Ha egy bizonyos dolog (megtapasztalás) eredetét ki akarjuk deríteni, akkor először össze kell gyűjteni a különböző embercsoportok szellemi tapasztalatait, majd meg kell próbálni felfedezni a szabályszerűséget, a közös vonásokat a megtapasztalások között. Például, ha egy bizonyos be-

tegségre vonatkozóan összefoglaló megállapítást kell tenni, akkor meg kell vizsgálni a tüneteket és a következményeket az ugyanabban a betegségben szenvedők százain, esetleg ezerein. És, ha a vizsgálat minden esetben a betegségnek ugyanazon kezdetét és végződését mutatja, akkor jelenthetünk ki összefoglaló megállapítást a betegségekre vonatkozóan. Ezért vizsgáljuk meg az általános keresztyén életgyakorlat hullámvásának eredetét, és figyeljünk meg néhány jól meghatározható szabályszerűséget!

Tudjuk, hogy a hívő élet a kárhozattól való megmentéssel kezdődik. Amikor egy ember újjászületik: szomorúságot tapasztal? Egyáltalán nem! Sőt, úgy érzi, ő a legboldogabb a világon; hiszen a kincsre lelő embert is rendszerint ujjongó öröm tölti be az első napon. Ugyanez igaz az újonnan megmentett hívőre is. Egy ember számára életének az a legboldogabb napja, amikor azt hallja, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, annak örök élete van, sőt átment a halálból az életre, s így nincs többé kárhozható ítélet a számára. És vajon ez a boldogság örökké tart?! Nem, csupán egy rövid ideig. Az ilyen örömteli érzés végül eltűnik. De mégis mennyi ideig tart? Ez személyenként változik. Megfigyeléseim szerint ez a túlradó boldogságérzet ritkán tart néhány hónapról tovább. Rendszerint egy vagy két hónapig tart; de vannak olyan egyének is, akiknél csak egy vagy két hétig. Azonban az üdvösség elnyerésének örömteli érzése előbb vagy utóbb eltűnik (elhalványul).

Tegyük fel, hogy egy vízszintes vonallal szemléltetjük keresztyén életgyakorlatunkat. Ami a vonal fölött van, azt örömmel, és ami alatta van, azt szomorúságnak (kiaszottságnak) „címkézzük”. És mondjuk, hogy itt van egy ember, aki néhány hónap örömet élvezett közvetlenül megmentése után. De egy bizonyos reggelen, ahogy szokása szerint olvassa a Bibliát, imádkozik és bizalmasan beszél Istennel: észreveszi, hogy a benne levő boldogság már nem olyan, mint amilyen az előző napon volt. Valami módon halványabb lett az öröm. Viszont az is tökéletesen igaz, hogy a megmentés után egyes hívők üldöztetésnek és bántalmazásnak vannak kitéve, míg mások a bűneikkel vagy azok jóvátételével, esetleg bocsánatkéréssel vannak elfoglalva; és mégis kibeszélhetetlen boldogság tölti be őket, mely több, mint kárpótlás az elvesztett dolgokért. Mindenesetre minden újonnan üdvösséget nyert embernek örvendezőnek kell lennie. Még Isten is örül minden egyes bűnös megmenekülésekor. Azonban nemde te is azt tapasztaltad, hogy megtérése után néhány hónappal örömed fokozatosan elhalványult?! És többé nem érezted magad olyan boldognak, mint korábban. Mert megmentésedkor gyönyörűségedet lelted a bibliaolvasásban. Bár talán nem is értetted egészen, amit olvastál, mégis élvezted olvasni a Szentírás oldalait. A fejezeteket naponta tízesével olvastad, és mindez nem esett nehezedre. Ugyanez mondható el az imádkozásról is. Igencsak boldog voltál, hogy imádkozhattál. Akár meghallgatásra nyertek kéréseid, akár nem: továbbra is örömmel imádkoztál. Be tudtál zárkózni egy szobába akár több órára is, és így beszélgettél Istennel. Olykor majd kiugrottál a bőrödből örömdobban. De mindez ma már a múlté; mert most már nem érzel örömet. Szomorú vagy.

Szellemi életednek ebben a kritikus helyzetében két kísértés támadhat meg: az egyik az elenségtől jöhet: a Sátán azzal vádol, hogy elbuktál, és nem is vagy (már) Isten megváltott gyermeke; a másik önmagadból származhat: azt a következtetést vonod le, hogy mivel elbuktál: bizonyosan elkövettél egy-két bűnt. És amikor azután kutatsz, hogy miben vétkezhetél: nem találsz semmi különöset. Mindazonáltal a száraz és sivár időszak csak nem akar elmúlni.

Azonban ez a terméketlennek tűnő időszak nem tart sokáig. Valamikor egy vagy két hét után, máskor három-négy nap után tűnik el. És mihelyt elmúlik a szárazság időszaka: örömed újból visszatér. A lelki kiaszottság idején bibliaolvasásod és imádkozásod kényszerítettnek tűnt, mintha olyan valamit próbáltál volna előadni, amire már nem emlékszel. Most azonban már megújultnak, felfrissültnek érzed Istennel való kapcsolatodat. De, hogy miként történt ez a helyreállítás, az rejtély a számodra. Ezért azonnal eltökéled magadban, hogy jobban fogsz vigyázni örömed megmaradására. Így most azon kell lenned minden erőddel, hogy fenntartsd ezt az boldogságérzetet. Szorgalmasabb leszel majd Isten szavának olvasásában, az imádkozásban és a bizonyágtételben.

Meglepő módon, nem sokkal később ismét eltűnik az örömed. Felidézed magadban, hogy ma is ugyanúgy foglalatlan voltál az igeolvasásban, az imádkozásban és a bizonyágtételben, mint tegnap, sőt talán sokkal inkább. Akkor tehát miért van óriási különbség a két nap között? Miért van az, hogy tegnap örvendeztem, ma pedig semmit nem érzek abból? – kérdezed magadtól. Ebben a helyzetben egyáltalán nem vagy biztos magadban, és abban sem, hogy Istené és Jézus Krisztusé vagy. És ekkor követed el életed egyik legnagyobb hibáját: azt gondold, hogy elvesztetted szellemi hatalmadat (erődöt) és elbuknál. Bár most is imádkozol, de nem teljes őszinteséggel és hűséggel (hittel). Olvasod a Bibliát is, de csak keveset. És bizonyágot is teszel, de az olyan kényszeredett. És milyen bámulatos számodra az, hogy néhány nap vagy hét után a korábban tapasztalt öröm újból visszatér. Ismét örömet leled minden tevékenységedben. Bár nem harmadik égbeli megtapasztalásban van részed, mégis mintha a hegycsúcson lennél... És ami még inkább zavarba hoz az az, hogy egy kis idő múltán ismét a kiaszottság és „ízletlenség” időszakába kerülsz a változás *következő* alkalmáig. És ezt nem tudod elkerülni; így arra követeztetsz, hogy az élet valóban tele van érzelmi apállyal és dagállyal. Ha valaki akkor szellemi életed állapota felől kérdezne téged, valószínűleg azt válaszolnád, hogy életed csupa magaslatból és mélységből áll. Magaslatnak tekinted azt az állapotot, amikor örvendezve olvasod az Igét, imádkozol és teszel bizonyágot. És mélységnek nevezed azt, amikor kedvetlenül teszed mindezt. Ezt hívod „hol-fent-hol-lent” - típusú életnek.

Vizsgáljuk meg tehát a legelejétől kezdve, hogyan kerül a hívő ezekbe a „végletekbe”! Ha kinyomoztuk az okot, akkor a gyógy módot is megtaláljuk majd. Sok újjászületett ember tapasztalatára építve azt gondolom, hogy az egyik alapvető törvényszerűség a következő: az öröm fokozatosan csökken, míg a kiaszottság érzete egyre nő. Az öröm intenzitása fokozatosan csökken (bár annak mélysége egyre nő), és ráadásul a boldogság időszaka mindig rövidebb és rövidebb lesz. Míg a kiaszottság-érzet intenzitása az idő előrehaladtával nő (bár egyre felszínesebbé válik), és időszaka mindig hosszabb és hosszabb lesz. Talán az első kellemetlen időszak csak három vagy négy napig tart, a következő már egy hétig, a harmadik már két hétig, és a negyedik már egy egész hónapig. Más szavakkal: a második öröm rövidebb ideig tart, és kisebb intenzitású, mint az első; míg a második szomorúság tovább tart, és nagyobb intenzitású, mint az első. A szárazság időszakai egyre hosszabbak lesznek, és intenzitása az idő előrehaladtával egyre nő. Minden hívő rendelkezik ilyen tapasztalattal. Azaz a keresztyéneknek több szomorúságban (kiaszottságban) van részük, mint örömben.

Van-e manapság olyan keresztyén, aki elmondhatja, hogy jelenlegi boldogsága felülmúlja az üdvösség elnyerésekor érzettét? Nekünk, hívőknek, mennyi minden nyugtalanítja, kínozza szívünket! Úgy érezzük, hogy vétkeztünk és vereséget szenvedtünk. Nincs meg bennünk az az öröm, amit az üdvösség elnyerésekor tapasztaltunk először. Ugyanis akkor úgy éreztük, mintha a felhőkön járnánk vagy hegycsúcsokon ugránoznánk. Milyen bátrak voltunk a bizonyágtételben, akár az utcán is bizonyágot tettünk. Egy nap 50 vagy 60 fejezetet is el tudtunk olvasni a Bibliából, és még ezt sem találtuk elegendőnek. Most azonban érzéseink egészen mások. Mindent kényszeredetten és lelkesedés nélkül teszünk.

Hadd mondjam meg, hogy alapvető hibát követtünk el. Milyen komolyan félreértjük a szellemi megtapasztalást: mert szinte kivétel nélkül mindannyian azt bizonygatjuk, hogy az örömteli érzés képviseli a szellemi csúcspontot; de valójában a szív szomorúsága sem jelent *szükségszerűen* szellemi apályt. Engedd meg, hogy szemléltessem ezt a problémát! Ha megtalálom az elveszett karórát, nagy boldogság tölt be. Azonban néhány nappal később örömöm már nem lesz olyan heves, mint azon a napon, amikor rátaláltam az órára. És talán még néhány nap, és az öröm teljesen elhalványul. Annak ellenére, hogy karórát *nem* vesztettem el újból. Mi történt itt? Egyszerűen az, hogy most már nem a karórát, hanem az annak megtalálásakor érzett első örömet vesztettem el! És ugyanez a helyzet szellemi megtapasztalásaink terén is! Amikor valaki először találkozik Megváltójával, és örök életet nyer, akkor nem tud nem örvendezni. (Hiszen, ha valakiben nincs meg ez az öröm, akkor kétlem, hogy valóban találkozott a Megváltóval.) Bár később, amikor elveszíti örömteli érzéseit, talán arra gondol, hogy azt is elvesztette,

aminek korábban örült. Itt van az a dolog, amit mindannyiunknak fel kell ismernünk: tudniillik azt, hogy ámbár a hívő elvesztette örömteli érzéseit, a boldogság tárgya (*amiért* boldog volt) nem veszett el.

Hadd kérdezzem meg tőled: változott az Úr Jézus? Egyáltalán nem. És Isten változott? Nem, soha. Avagy Isten visszavette-e tőled az örök életet, amit Ő adott neked? Természetesen nem; hiszen ugyanaz az örök életed van akkor is, amikor örül a szíved, és akkor is, ha szomorú vagy. Akár vannak benned lelkes érzelmek, akár nincsenek: a helyzet ugyanaz marad, mert amit Istentől kaptál, azt nem vesztheted el soha. Ezért kimondhatom, hogy igazából nincs ilyen „hol-fent-hol-lent” helyzethez hasonló dolog a keresztyén életben és megtapasztalásban. (Ez, természetesen, nem mondható el azokról a keresztyénekről, akik valóban vétekettek és elbuktak. Ezek a kivételek. Az előbb említettek a keresztyénekre csak általános szinten alkalmazhatók.)

Isten soha nem változik; és az Úr Jézus munkája sem ismer változást; s a Szent Szellem sem változik. Az örök élet, amit Istentől kaptál, még mindig a tiéd. Következésképpen ami változik, vagy amit elveszthetsz: az örömteli érzés, amit közvetlenül az üdvösség elnyerése után tapasztaltál. Például egy gyermek az ő tudatlanságában azt gondolja egy esős napon, hogy a Nap eltűnt. Meg is kérdezi az édesapját, hogy hova ment a Nap? Felmegy a lépcsőn, hogy jobb rálátása legyen a vidékre, de így sem leli meg a Napot. Felmegy talán a közeli óratoronyba is, de így sem találja sehol a Napot. Azonban, mi idősebbek, tudjuk, hogy a Napnál nem történt semmi változás, csupán elrejtették azt a szemünk előtt a sötét fellegek. Hasonlóképpen nem változik a hívők Napja sem, csak az emberi érzelmek. Az ember „személyes égboltján” a sötét felhők leárnyékolhatják a hívők Napjának világosságát. Ha egy hívő az érzései (érzelmei) szerint él, akkor égboltja gyakran fog változni, és a világosságot sokszor el fogják homályosítani a fellegek. De, ha *nem* az érzései (érzelmei) szerint él, akkor égboltja soha nem ismer majd változást. Nekünk az érzelmek sötét fellegei fölött kellene élnünk!

Már említettük, hogy az öröm intenzitása csökken, és ennek az időszak a idő előrehaladtával rövidül; míg a kiaszottság érzete fokozódik, és ennek időszaka egyre hosszabb lesz. Ez egy olyan jelenség, melyben minden keresztyének része van. Nincs ebben semmi véletlenszerűség. Sok szent tapasztalja ugyanezt. És mivel ez nem valami véletlen: kell legyen emögött egy kéz, mely előkészíti ezeket az eseményeket. De kinek a keze ez? Ez Isten keze. Isten az, Aki csökkeni örömünk intenzitását, és ennek időszakát mindig rövidebbé teszi. És Ő az, Aki kiaszottság érzetünket fokozza, és ennek időszakát egyre hosszabbá teszi.

A rendellenes életű keresztyéneknek, akik vétekettek és elbuktak, természetesen nincs örömük. Azok a kiválóbb keresztyének, akik a kezdet kezdetétől szívük őszinteségével keresik Istent, és fenntartás nélkül leteszik életüket Isten kezébe: különös boldogságot tapasztalnak meg minden újabb erőfeszítés után. Amikor csak látják Isten munkáját: különös és sajátos örömben van részük. Azonban mind a rendellenes életű, mind a kiváló keresztyének: kivételek. Én most itt csak az általános keresztyénséghez szóltam.

Isten célja

Mi Isten célja azzal, hogy ilyen helyzeteket (lelki hullámvás) készít elő a keresztyén életgyakorlatban? Istennek ezzel több célja is van:

(1.) *Rávezetni téged arra, hogy semmit ne tegyél a magad kedvéért.* Amikor lelkes és boldog vagy, akkor étvággyal olvasod a Bibliát. De tulajdonképpen miért olvasod az Igét? Azért, mert az Isten szava? Avagy, mert élvezetes a számodra? Mi az imádságod célja? Azt jelenti-e a számodra, hogy Isten elé járulsz, Őt keresed; és csakis az Ő kedvéért teszed ezt? Vagy azért teszed, mert örömöd leled benne? Isten kedvéért imádkozol-e, vagy kötelességeid teljesítése helyett teszed ezt? Ha minden cselekedetedet másodikként említett okok motiválják, akkor mindezzel magadat akarod kielégíteni. És nem az a célod, hogy mindent Isten dicsőségére tegyél!

Buzgóságodban talán nem is érzed, hogy önmagad kedvéért vállalkozol bizonyos dolgok megtételére. És azt gondolod, hogy Istenért cselekszel így. Mindazonáltal nem szabad elfelejtened, hogy lelkes pillanataidban talán még hústestiesebb is lehetsz, mint egyébként! Ezért veszi el Isten örömet, és helyez lelki pusztaságba. És *akkor* hogyan érzed magad? Imádkozásod, bibliaolvasásod és bizonyágtételed meglehetősen kényszerítettnek tűnik. Isten azért helyez téged ilyen helyzetekbe, hogy megtanulj egy leckét: be kell látnod, hogy akármennyire is szelleminek érezted a „hegycsúcs élményeket”, azok mégis öncélúak voltak. És amit a megtapasztalásokban szelleminek találtál, arról kiderül, hogy végül is (hús)testies dolog. Korábban hústestenednek a rossz oldalát mutattad a világnak; jelenleg pedig ugyanannak a hústestnek a jó oldalát mutatod. Isten meg szeretné mutatni neked, hogy vajon akkor is akarsz-e imádkozni, ígét olvasni és bizonyágot tenni, amikor nincs benned öröm, s lelki kiaszottságot érzel. De az Úr nem akarja, hogy túlságosan megterheljen a szomorúság időszaka, ezért újból ad örömet a számodra. És ekkor ismét úgy tekintesz szellemi életedre, mintha elérted volna a csúcst; de ez csak azt eredményezi, hogy Ő megint elveszi boldogságodat. Azonban egy rövid idő után Isten ismét ad neked egy kis örömet, nehogy elkedvetlenítsen a szárazság időszaka, és nehogy feladd keresztyénként a harcot.

Amikor másodszor jön a lelki szárazság időszaka, Isten talán meg is kérdezi tőled, hogy rájöttél-e már valamire? És te most is azt gondolod, hogy saját hibádnak köszönhető ez az állapot. De Isten most nem ilyesmire akar téged rávezetni. Neki az a célja, hogy el tudj magadban dönteni: vajon keresztyén kötelességből, vagy kedvtelésből teszed-e ezeket. Egyes embereknek lehet, hogy csak öt vagy hat, másoknak hét vagy nyolc, esetleg ennél is több öröm – szomorúság „ciklusra” van szükségük ahhoz, hogy Isten elérje célját bennük. Ő azt szeretné, ha beismernék: amikor örömet kerestek valamiben, azt többnyire önmagukért, és nem Istenért tették. Ez az első oka annak, amiért Isten ránk engedi ezen érzelmi hullámzásokat.

(2.) *Hogy gyakoroldj (neveld, eddzed) az akaratereődöt.* (Az angolra fordító megj.: Itt annak az akaratnak az erejéről van szó, mely Isten akaratát akarja. És ezt az akaratot a Szent Szellem erősíti a gyakorlás által.) Amikor a hegycsúcson érzed magad: nehezedre esik bármit is megtenni? Bizonyára nem. Nincs szükséged erőfeszítésre, hogy imádkozz, Bibliát olvass vagy bizonyágot tégy. Például tegyük fel, hogy természet szerint bőbeszédű vagy. Amikor nagyon lelkes vagy — érzed Isten közelségét, mintha kezdeddel érinthetné magát az Úr Jézust — akkor azon töprengsz, hogy legjobb lesz, ha bezárkózol egy szobába, és senkit sem látsz virradattól szürkületig. Ilyenkor majdnem, hogy ösztönösen győzedelmeskedni tudsz a bőbeszédűség felett, ami egyébként természet szerint a gyengéd. Vagy vegyünk egy másik példát! Tegyük fel, hogy heves vérmérsékletű egyén vagy, és rendszerint könnyű haragra ingerelni. Ha emelkedett hangulatban vagy, akkor különösebben nem esik nehezedre elfelejteni az embereket. De mihelyt elhervad a boldogságod, mindenre úgy reagálsz, mint egy sündisznó. Lobbanékonyan viselkedsz, ha az emberek bántalmaznak. Vagy egy további példa: a buzgóság időszakában nem tapasztalsz nehézségeket az életben és a munkában; de amint lelki szárazságba kerülsz: felfedezed, hogy mindkét téren roppant szorítással, szükséggel kell szembenézned, így csak erős akaratereővel tudsz bibliaolvasáshoz kezdeni, imádkozni és bizonyágot tenni. Sőt: folyamatosan emlékeztetned kell magadat arra, hogy keresztyén kötelességed mindezzel foglalatalkodni. Korábban a lelkes érzelmek ösztönöztek, hajtottak téged, úgyhogy öt óráig is tudtál beszélni egyfolytában. De most oly kedvetlenül érzed magad, hogy egy szót sem szólsz. Mikor az Úr Jézusban való hitről, és az üdvösség elnyeréséről próbálsz beszélni, úgy tűnik, mintha meg lenne kötözve a nyelved. Kényszerítened kell magadat a beszédre. Tehát, ha valamit nem *akarsz* igazából megtenni, képtelen is vagy rá.

És ezen a ponton fel kell tennem egy fontos kérdést. Mikor megyünk át valódi szellemi megtapasztalásokon? Az emelkedett hangulat nagy öröme közepette, vagy a lehangoltság völgyében? Nemde akkor, amikor a lelki szárazságban vagyunk? Mert a lelki vidámság időszakában érzelmeink árja ragad el bennünket: nem lehet ezt szellemi megtapasztalásnak tekinteni. De a kedvetlenség időszakában gyakorolnunk kell az *akaratunkat*; és ezért amit csak cselekszünk eb-

ben a helyzetben, azt már a mi igazi személyiségünk és igazi énünk teszi majd. Tehát Isten azért enged meg életünkben ilyen érzelmi kiasztottságot, hogy rábírjon minket akaraterőnk gyakorlására.

Tegyük fel például, hogy vitorlás hajóval szeretnénk eljutni egy bizonyos helyre. Az út általában nem szokott öt óránál tovább tartani. Egy alkalommal a szél egészen erőteljesen fúj, és éppen a megfelelő irányba. Így boldogan indulunk el hajónkkal a célállomás felé. Nemsokára azonban a szél elállhat anélkül, hogy elértük volna a célt. Még néhány óras hajózás hátra van. Mit teszünk ilyenkor? Evezőlapátokkal segítjük tovább a hajót? Vagy lehorgonyzunk, és várunk, míg újra fújni kezd a szél? Nos, ha időben akarunk megérkezni, akkor minden erőnkkel eveznünk kell. Ebben az esetben valódi erőnket kell igénybe vennünk. Ez csupán egy gyakorlati szemléltetése Isten második céljának. Isten arra nevel minket, hogy gyakoroljuk akaraterőnket. Felszított érzelmekkel cselekedni olyan valami, mint amikor a széllal egyező irányban hajózunk. A hajósoknak ilyenkor nem szükséges erőfeszítéseket tenniük az előrehaladás érdekében. Mi, hívők, mennyire számítunk az ilyen szél segítségére egész életünkön át! De egy vitorlás hajón az ilyen gondolkodásmód a kapitányt és az összes hajóslegényt hasznavehetetlenné tenné. Ha elhatároznák magukban, hogy vagy a széllal vitetik magukat, vagy nem csinálnak semmit, akkor kicsoda fogadná fel őket?! Megköszönhetjük Istennek, ha érzelmeinket — mint erőteljes szelet — felhasználja, hogy bizonyos időszakokon átsegítsen. Isten azonban arra is szeretne ösztökélni bennünket, hogy használjuk és gyakoroljuk a feltámadás erejét, melyet Ő adott nekünk. Egyébként nem fogunk előbbre jutni, hacsak nem jön egy boldog érzelmi időszak. Következésképpen: Isten azért adja a szárazság időszakát, hogy használjuk azt az erőt, amit az újjászületéskor kaptunk, és az örömteli és emelkedett érzelmek segítségével *nélkül* is haladjunk előre. Így leszünk képesek „áthajózni” egész keresztyén életünkön; és nem lesz gond akkor sem, ha nem segít a „szél”. Mert a feltámadás ereje sokkal nyilvánvalóbb a halál és a nélkülözés közepe.

Lehet, hogy olykor megadatik az érzelmi segítség, mindazonáltal nem ez Isten célja. Ez csupán része annak a folyamatnak, ami által Ő minket formál. Isten azt munkálja, hogy szüntelenül edzésben tartsuk az erőnket, hogy a legsötétebb órában is használni tudjuk majd akaraterőnket. Amikor kedvetlenek vagyunk, akkor is használhatjuk az akaraterőnket: az igeolvasáshoz, az imádkozáshoz és a bizonyoságtételhez. Az akaraterő az ismételt erőpróbák során mindig erősebb és erősebb lesz. Ha egész életünkön keresztül mindig érzelmi erővel igyekszünk előre, akkor nem sokat fogunk haladni. Isten azért nyújt nekünk örömteli érzéseket is, nehogy annyira elkedvetlenedjünk, hogy hátat fordítsunk a keresztyénségnek. De fokozatosan halványítja is ezen örömeiket, és ennek időszakait lerövidíti; emellett növeli kedvetlenségünket, és hosszabbítja ennek időszakait; hogy edzhessük akaraterőnket, míg végül mi magunk is erőteljesebbé válunk.

Ha visszaidézzük múltbeli tapasztalatainkat, észre fogjuk venni, hogy úgy jöttek ránk az érzelmileg változó időszakok, mint a hullámok. És azt is felfedezhetjük, hogy az öröm időszakában nem sokat haladtunk; míg a szomorúság idején nagyobb mértékben jutottunk előre. A szárazság hetében valódi fejlődést figyelhetünk meg magunknál. Pedig korábban hányszor azt gondoltuk, hogy elbuktunk, ha életünk nap mint nap oly sivár és visszataszító volt! Azonban, ha becsületesen összehasonlítjuk szellemi megtapasztalásainkat: rájövünk, hogy mikor gyengének éreztük magunkat, akkor nagy előrelépést tettünk, de a boldogság közepette alig fejlődünk. Amikor a szél igen erősen fúj, és szélirányba hajózunk: tudunk-e segíteni karjaink erejével? Természetesen nem, de nincs is rá szükség. Akkor kell sokkal inkább használnunk karjaink erejét, ha nincs szél, vagy, ha széllal szembe hajózunk. Előrehaladásunk nagymértékben függ attól, hogy miként eddzük akaraterőnket. Amikor kedvetlenek vagyunk, használjuk akaraterőnket, mondván: „Fejlődni *akarok!*” — és csakugyan fejlődni fogunk! Milyen szomorú, hogy sok hívő figyelme a boldogságra összpontosul, ezt tekintve a szellemi megtapasztalás csúcsának. De az ilyenek nem értik meg, hogy a keresztyén valójában akkor tesz szellemileg nagy előrelépést, ha akaraterőjének erejével halad előre.

(3.) *Kimunkálni benned, hogy győzedelmeskedj a környezeted hatásai felett.* Ha győzni tudsz a kiaszottság-érzés felett, akkor képes leszel majd a környezeted hatásai felett is győzedelmeskedni. Mert a szárazság és kedvetlenség érzését a legnehezebb leküzdeni. De ha már legyőzted, akkor egészen természetes módon tudsz majd győzni a környezeted hatásai felett is. Hiszen a környezeted legmélyrehatóbban az érzelmeidre hat. Ha győzni tudsz érzelmeid felett, akkor győztes leszel az egyéb környezeti hatások felett is. Gyakorolnod, edzned kell akaraterődet, mondván: olvasni *akarom* a Bibliát, *akarok* imádkozni és *akarok* bizonyosságot tenni! És ámbár lelki kiaszottságban élsz, felkenetésed tudata nélkül, mégis felfedezed azt az erőt, mely képes ellenállni a környezet rád való hatásainak, akármilyen erőteljesek is azok. Hadd mondjam ki nyíltan, hogy aki nem tud győzelmet aratni a környezeti hatások felett, az még nem győzött érzelmei felett. És aki győzedelmes a környezeti hatások felett, az korábban már diadalmaskodott a saját érzései felett.

(4.) *Kimunkálni benned, hogy hit által élj.* Az öröm időszakai rövidülnek, a szomorúságéi hosszabbodnak. Az öröm intenzitása fokozatosan csökken, míg a szomorúságé egyre nő; és végül eljön az a nap, amelyen e két folyamat úgy összegeződik, mint amikor két folyam találkozik, és így vizük megkülönböztethetlenné válik. Végül tehát összefolynak, és eggyéválnak. Isten azért vezet minket ezen az úton, hogy megmutathassa nekünk, hogy ez a két dolog (öröm vagy szomorúság „folyama”) tulajdonképpen egyáltalán nem különbözik egymástól. Más szavakkal: a boldogság és a kedvetlenség egybeolvad, eggyéválik. Istennek ma az a célja, hogy az igaz hit által (hitből) éljen, és ne az érzéseit kövesse (ne aszerint éljen). Akárhogyan is érezzük magunkat, nem számít semmit. Istennek egyes hívőket 10-szer vagy 20-szor is edzés alá kell vennie, mire ki tudja bennük munkálni, hogy ne érzelmi erejükre alapozva éljék a hitéletüket. Megengedi, hogy a száraz időszakok egyre hosszabbak legyenek, és mindig mélyebben érintsék az illetőt, hogy végre eljusson arra a pontra, ahol már tud hit által élni. Ha még soha nem tapasztaltad Istennek ezt a munkáját, akkor hamarosan fel fogod fedezni mennyire tökéletesen erőtlen az érzelmi erőd. Mert az igaznak *csupán* hit által kell élnie.

Végül, ha megtanulsz hit által élni: a legörömtelibb életet élheted az érzelmi szárazság közepette is; és a lelki boldogság közepette leélt élet lehet a legértéktelenebb. Mindez talán ellentmondásosnak tűnik; mégis mindez igaz a szellemi életben. Isten arra vezet el bennünket, hogy a hit életét éljük.

Mit jelent hit által élni? Nagyon tisztán mutatják be nekünk ezt a zsidó Ananiás (Sidrák), Misael (Misák) és Azariás (Abednégo) Nabukodonozorhoz intézett szavai: „Íme, a mi Istenünk, Akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.” (Dániel 3,17-18.). Ezen ők azt értették, hogy ha Isten nem is menti meg őket, akkor sem változtak volna meg és nem hatott volna ez rájuk. *Ezt* jelenti hit által élni!

A mai keresztyének túl erősen az érzelmi élet felé hajlanak. És ha Isten elvonná örömteli érzéseiket, elvesztenének mindent. De Isten nem azt mondta, hogy érzelmeinkből élünk, hanem hit által. Több éves megtapasztalás után rá fogsz jönni, hogy az öröm és az érzelmi kiaszottság valóban ugyanaz. Sem a boldog érzelmi fellángolás, sem a szomorúságnak egyetlen pillanata nem fog befolyásolni téged. Ugyanazt az életet fogod élni a mély érzelmi szárazságban is, mint amit a boldogság időszakában.

Ó, hogy mi nem tehetünk úgy, mint azok a kevésbé kiváló keresztyének, akik örömükben táncra perdülnek a házban, és bánatukban a falat is könnyel áztatják! – mondhatnánk. Ellenben, ha hit által élünk: nem befolyásolnak minket ezek az emberek sem. Világosan értsük a dolgot: mi nem érzelem nélküli emberek vagyunk! Vannak örömteli és bánatos érzéseink is. De nem kell engednünk, hogy ezek a külső érzelmek belső emberünkhöz férközzenek hozzá; hiszen idáig éppen azt hangsúlyoztuk a mai fiatal hívőknek, hogy az az öröm, melyet a külső ember érez, nem egyenlő azzal, amit a belső ember élvez az Úrban, hiszen az utóbbi boldogság rendkívül mély és megingathatatlan. Azonban ezt a mély és rendíthetetlen örömet nem tapasztalhatjuk

meg teljességgel addig, míg a külső boldogságot nem tudjuk egészen ellenőrzés alatt tartani. Bárcsak elérné Isten bennünk a célját, hogy többé ne az érzelmeink szerint, hanem hit által éljünk!

Ω